

I V A A D A M C O V Á

TEPLICE
NAD METUJÍ

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 29. ČERVENCE 2018

Iva Adamcová – Teplice nad Metují 29.7.2018

Vítám vás tady v Teplicích nad Metují. Jeli jsme včera hodně daleko a ještě byly cestou nějaké překážky, takže jsme dorazili. Máte to tady krásné, opravdu, ten kraj je překrásný. Už jsme dneska byli na úžasném výletě.

Těšila jsem se na vás. Když budete mít nějaké dotazy – já jsem si sice s sebou přivezla hodně dotazů, ale přednost mají ty, které mi tady položíte. Určitě tady někde bude papír, myslím, že tam někde na stolečku, ale jistá si nejsem. Tak, jeden jsem teď dostala, tak ten zodpovím jako první.

Takže vítejte, je tu příjemný chládek, tak si snad odpočinete od těch veder, co jsou venku.

Stále cítím pocity druhých lidí. Vím, že to není moje. Bolí mě srdeční čakra. Odezní to někdy? Jak odevzdat citlivost?

Toto je proces, který je dlouhodobý. Není to vaše, to už víte správně. Ano, citlivost je v oblasti, kdy už odcházíte ještě z bílé magie, jako z horní části magie, protože celý soubor je černá a bílá, to víte už také, když posloucháte přednášky. Samozřejmě, když cítíte druhé lidi a ten satan, tedy hmota vašeho těla, ve kterém bydlíte, je tak velmi citlivý a vnímáte ty druhé víc, tak on vám předkládá to, co neumíte. A to právě se odehrává na srdeční čakře, je to většinou lítost nad druhým člověkem. Nebo lítost situační, že se mu něco takového děje. Jenže pozor, i program jeho těla to má, ten děj je správný, a když si toto uvědomíte, tak pomalinku budou odeznívat ty vaše pocity, že on si to nezaslouží ten člověk a bude odeznívat vlastně ten pocit i té vaší citlivosti, když vám to nebude překážet. Už není nutné vás vyučovat. Rozumíte? To všechno navazuje.

Já vím, že někdo mi občas řekne, že jsem tedy asi úplně necitelná. Naopak. Toto je stav jednoty a stav lásky, kdy víte, že jste vlastně celým duchem a veškeré děje, které jsou nastavené ve hmotné složce, tzn. vše, čím je planeta přikrytá, jsou správné. Vy už takové věci druhým lidem dělat nebudete. Ani svému vlastnímu tělu. Ale musíte se naučit respektovat, že druzí to dělají. Zkuste si představit, když vy jako jediný Bůh jste se rozdělili do velikých částí, obrovského množství částí a jsou dávkovány ty části ve vrstvách. To znamená po určitých eonech času a je to proto, aby různé vrstvy, různé třídy se mohly vzájemně vyučovat. Když jedna vaše část bude agresivní a bude útočit, jak by sklídila tu agresivitu, když by tady nebyl tento systém? Musí to existovat. Proto vy, kteří se blížíte už k pochopení a stavu Boha přes pokoru, kterou máte žít a tu si tady zase člověk dlouhou dobu vysvětloval úplně jinak, tak on potřeboval tento čas k tomu, aby pochopil všechny věci, abyste dneska rozuměli tomu, co vám Iva říká. Takže nesmí vám vadit, že tu citlivost máte, budete ignorovat tyto věci a hlavně nebudete reagovat na to, co vám předkládá. Pak to pomalu bude odeznívat, a pak, až si zaplatíte všechny lítosti, které tam proběhly nad těmi bytostmi, tak se to zastaví. A to chce svůj čas. Takže nebědujte, to by byl první odpor, že by vám to překáželo... Bolí? Bolí. Je to opravdu nejrychlejší.

Manžel byl vrcholový sportovec a nyní v 68 letech má bolesti nejen stehén. Pořád si myslí, že vše je jen následkem sportu. Jak mu vysvětlit, že to tak být nemusí? Děkuji.

Víte, vy byste neměli těm lidem, kteří tomu nevěří, tyhle věci cpát takzvaně. Protože tím by se dal ten jeho stav ještě zhoršit. On by si ještě o vás mohl myslet, že tomu nerozumíte, že jste špatná, že to je blbost... to jsou všechno věci, které postihnou člověka. Ano, stáří těla není příjemná věc, ale také využijte, že ne všechny bolesti, které tam jsou, jsou pouze ze stáří. Jsou to skutečně věci, které byly zaznamenány během vývoje. A já, když se setkávám s tím, že občas mě někdo požádá a jsem poblíž a můžu si sáhnout a odehrává se tam platba – protože vy nemůžete nikdo zjistit blok, nikdo ho tady nemůže zjistit, to je iluze v bílé magii – ale platba se dá zjistit, kdy se odehrává a tam je vždycky časový zápis. Takže všechno, co vás dneska bude bolet, tak z drtivé většiny, z devadesáti procent, máte tuto bolest jako platbu nebo dorovnání toho, co se dělo, ale mezitím jste se něco naučili. Něco jste pochopili. A je to správné za to zaplatit, samozřejmě.

Vy jako Bůh jste si zvolili celý proces a 3D stav průchod hmotnou složkou, to je jen fyzikální událost. Já vám za chvíli něco budu vysvětlovat, až tady zodpovím tyto čtyři dotazy. Tam pochopíte, že všechno je jenom fyzikální záležitost a pozor, každá dimenze má jiný fyzikální zákon. My si ho potom trošičku prohlédneme, já vám nechám nakouknout do toho stavu.

Takže, já bych ho možná netlačila do toho. Já vím, že je to váš manžel, že ho máte ráda, že ho milujete, chcete mu pomoci, ale věřte mi, nemůžete zachránit člověka, který o to nestojí. Čím víc vy budete tlačit na pilu, tak vy pak budete mít třeba zápis na trojce, takže... Zklidňovat, ulevovat, zmírňujte jeho odpory, co se týkají na nohách v pozici dobra zla, to stačí. Pozor, jestli on bude považovat to, že ho dneska bolí nohy za špatně, tak ho nezachráníte, bude si to tam přidávat, bude přibývat tento jakoby záběr.

Dobrý den, Ivanko. Satan je dobrý učitel a pán hmoty. Byl také on žákem? Prošel také výukou? Děkuji za vaše odpovědi, které mi vše kousek po kousku vysvětlují.

Tak a teď jsme právě u těch fyzikálních zákonů.

Zkuste si představit, že se narodíte jako božské vědomí. To je při velkém třesku. A jste jedna veliká, obrovská bytost, jste celek. Ta teplota, která tady je při tom narození, je obrovská a stačí jenom pouhé miliardy času, kousek z času, aby se ta teplota snížila a do té doby byl satan také božským vědomím. To je stav první dimenze (1D), kdy ta teplota byla tak vysoká, že každý z vás byl pouze jedním jediným atomem a nedalo se spojovat s ničím jiným, to je stav obrovských teplot. Ale na začátku druhé dimenze, která je sudá, je vždycky velmi krátká, se poprvé spojili, díky tomu, že teplota klesla – vidíte, fyzikální zákonitosti – tak se schladil vesmír natolik, že první dvě jednotky se mohly spojit. A pak se přidávala k tomu další jednotka, další, takže už mohlo něco vznikat. Přerod do třetí dimenze (3D), až vznikla planeta. Pozor, ono jich vzniklo strašně hodně, ale budeme považovat naši. Takže vidíte, že Satan není žádný nepřítel.

Je to stav, kdy Bůh má možnost se zhmotnit ve hmotné složce, ale musí jí projít. Tento děj trvá celou třetí dimenzi a je velmi dlouhý. A on žije nejdřív velmi dlouho vlastně ten duch, to božské vědomí, kterým pořád jste, tak on ten duch žije neustále jakoby v iluzi, že je tou hmotnou složkou. Hlavně samozřejmě při vědomém bytí v takzvaném těle člověka. Vidíte, že Satan, o kterém mluvíme, ano, byl také součástí hmotného vědomí, ale díky tomu stáří té časoprostorové křivky se vytvořilo cosi, co vám umožnilo jako sama sobě. To je vaše část. Ale je prezentován vlastně v informacích pro lidskou složku a ta se odehrává vždycky v Bibliích. To je vždycky kniha, která se píše na každé planetě. Je informační, protože vždycky přes určité jedince, kteří najednou něco zahlédnou, tak ti to zaznamenají, se informace skládají.

A ve 3D si ten Satan považoval, protože on má v sobě samozřejmě odpor, který rozděluje vašeho ducha. Každé lidské tělo, když prožívá odpory na jednotlivých úrovních, tak vlastně střílí samo na sebe. Na svého vlastního ducha přikrytého zdánlivě jinou hmotnou složkou. Ale i to tělo toho druhého člověka je vaše, což samozřejmě velmi dlouho nevíte.

A nastává to, to pochopení, obrovsky složitě. Až když přejdete skutečně dobu, která souhlasí s vývojem ve třetím oku, tzn. až v šesté čakře. Kdy vidíte, že dlouhým procesem umenšujete tzv. zlo v dualitním světě, a pozor, pak musíte udělat ještě druhý krok. Musíte umenšit dobro. Ano, nejde umenšit jednu polovinu z dualitního pohledu dobro-zlo, musíte umenšit na nulu. Ono totiž dobro-zlo neexistuje. Existuje to tak, jak to je a je to vývoj jednoho velikého vašeho organismu. Tzn., když máte někde někoho v minulosti, třeba dědečka, tatínka, který třeba byl černým mágem a on třeba už nežije, zemřel, něco jste s ním nedořešili, nebojte se, to dořešíte, i když tady fyzicky nebude. Protože člověk kráčí k tomu, že i on je duchem těch, kteří už odložili těla v minulosti, to je jedno, jak vzdálené, ale je i tady. I ten duch je tady v lidech, kteří jsou inkarnováni v té době s vámi, s vaším hmotným lidským hmotným tělem na Zemi. Takže všechno máte v sobě tady a teď, což si ještě neumíte ani v tu chvíli uvědomit. Ale je to opravdu velmi jednoduché.

Vidíte, že Satan tady byl nastaven jako něco zlého, čeho se máme bát, protože on jako hmotná složka nastavil pravidla strachu. A samozřejmě je to využíváno hodně v černé magii a potom samozřejmě i v bílé magii. Bílá magie pak umenšuje dobro. V černé se umenšuje zlo, černí mágové už potom nechtějí, když jsou na dně, tak už nechtějí dělat zlé věci, už jsou uondaní, unavení. A bílý mág má zase třídu, ve které si potřebuje objasnit, proč nezachraňovat druhé, protože každý z vás sám za sebe musí věci pochopit, aby přestal podléhat hmotnému vědomí a osvobodil se. A tehdy vidíte, že vlastně milujete tu hmotu, že ona vám umožnila projít hmotnou složkou jako planetou a vývojově se dostat do stavu živého Boha, což je tzv. člověk božský, člověk, kterému zemřelo ego. Smrt ega je vlastně úplně stejná, jako běžná smrt. Akorát, že tady zůstanete v tom těle dál, ale ono už nebouří, neútočí ani na situace, ani na lidi. A je to stav velmi krásný. Tam už nemusíte o nic usilovat. On jenom trvá a je. Tehdy už ani hmotná složka na vás neútočí.

Takže vidíte, že Satan je vlastně také božstvím, patří do procesu vývoje.

Dneska jsem se s někým bavila na té vycházce, bylo to takové hezké zajímavé, moc jsme se smáli, protože jsme se bavili o tom, že každý z nás jsme vlastně vítězem, protože jsme spermii, která dohnala vajíčko. Ano, to je stav 3D, kdy si myslíte, že ta vaše spermie je vítěz. Jsem ještě říkala: „Ano, jsme všichni vítězi, ale zároveň nejsme.“ Uvědomujete si, že se to děje pouze ve hmotné složce, která vám slouží k nalodění? A že vy jste nikdy s tou spermii neměli nic společného, jenom jste využili toho vašeho kousku vědomí, že se vlastně přidala k té spermii a držela se jí zuby nehty, aby vám umožnila vytvořit novou lodičku pro novou inkarnaci. Takže vidíte, tady máte pravidlo pro 3D a najednou v 5D je to jinak. A věřte mi, že v 7D je to zase jinak. Je to vždycky kouzelné, ale teď vás čeká ještě dlouhá cesta v časoprostorovém úseku, který se týká páté dimenze. A ten už nebude o tak dramatických věcech jako byly věci, které se týkaly třetí dimenze.

Milá Ivanko, ráda bych se zeptala na otázku výživy. To, že hmota žere hmotu, to je jasné. Jde mi o to, že přístup k tomu záleží na výběru jídla. Je to dané? Ale řeší se to pořád – alergie, vegetariánství – je to důležité? Není to ego?

Ano, já jsem vysvětlovala, že ve 3D už jste samozřejmě vědomí a jsou tady také lítosti, takže člověk 3D, který bude podléhat třeba lítosti nad zvířaty a přestane kvůli tomu jíst maso, tak on má ještě odpory. Egoismus se týká stavu, kdy ten člověk hodně silně prožívá negativní emoce. A jemu to potom samozřejmě ovlivňuje chování hmotného těla, ale také zdravotní stav, to samozřejmě víme. Takže, když vám potom dojde, že to je úplně jinak, že vy jste vlastně nikdy nic nejedli, ona se za vás skutečně živí hmotná rovina, vaše hmotné vědomí, abyste přežili. Bude to asi tak zhruba do desáté čakry. Pak už to odpadne, už nebudete potřebovat v hmotné složce, ale k tomu máte ještě velmi daleko. A pozor, je úplně jedno, jestli budete maso jíst anebo nebudete. Podmínkou je, že když se osvobodí vlastně bytost, tzn. váš duch od hmotného vědomí, tak to tělo ví, nebo ten duch žijící v těle, ono je mírné a už neútočí, nepláče nad nikým a neprotestuje, ví, co potřebuje. Takže najednou budete mít chuť na něco úplně jiného, protože to tělo si řekne o to, co mu chybí. Bude si úplně zázračně vybírat věci – třeba nebudete dlouho jíst nějakou potravinu a najednou ji budete jíst celý den, protože vám něco z toho bude chybět. Takže ono si to potom bude vybírat. Samo nadjá nám vyprávělo, že čím pestřejší strava, tím je to lepší. Ne míchat to dohromady, ale dávat si samozřejmě věci za sebou, abyste si do těla dodávali prvky, které by to tělo mohlo skutečně přijímat.

Takže pokud je to s negativní emocí, s nějakým odsudkem, kritikou, lítostí, tak je to skutečně ego, protože to není to, na co má skutečně to tělo chuť a v tom smyslu výživovém. Pozor, teď nemluvím o tom, když máte chuť na sladké. Tam zase tělo využívá toho, že si stěžujete, že jste tlustí, což je odpor. Nelíbíte se sami sobě, máte pocit, že jste vy, to tělo – to tak není. Takže, jakmile je odpor, tak to pokračuje. Až když se přijmete takoví, jací jste, když tam není žádný stav odporu negativní emoce, tak pak můžete to tělo ovládat v tom smyslu, že už mu nedovolíte. A to je hodně dlouhý proces. Na ten budete čekat hodně dlouho.

Teď očekávejte, že bude hodně výživových směrů, protože každý to bude vidět jinak. Ale každý z vás si tu cestu jednou najde.

Manžel, padesát let, má nedávno diagnostikovanou epilepsii. Nemoc nepřijal, přidaly se psychické problémy, je agresivní, vzteklý. Přehazuje vinu na mě, psychicky nás týrá. Dcera, dvanáct let, brečí a odmítá ho. Mohla byste mu na dálku nebo osobně pomoci? Děkuji. Mám vás ráda.

Já můžu „pomoci“ jednak učitelováním – že on pochopí, a za druhé by mě musel požádat on, abych si na něj sáhla. To nejde před druhého člověka. Je to od patnácti let výš. Tzn., do patnácti let já mohu, když mě rodiče požádají, musí tam být rodič, ti jsou nejbližší karmicky, tzn. hmotně spojení, a potom, když dospělý člověk to nechce, tak vy za něho nemůžete požádat. A tam jde také o to, že já mohu mluvit se spoustou lidí, ale když oni nepochopí, co říkám nebo nechtějí to přijmout, což se mi tedy, je pravda, moc nestává, tak se jim uleví.

Ano, ono se to bude zhoršovat. Pokud dostanete tuto nemoc nebo nějakou nemoc a nepřijmete ji, tak si přidáváte odpory. Jsou tam lítosti, najednou máte špatnou situaci a tělo se začíná skutečně bortit. Bude to asi pořád horší a horší. Zkuste s ním trošičku zatřást. Já vím, že to zní drsně. Aby si uvědomil, že když se takto bude chovat dál, bude to horší a horší. Takže ještě může přijít i o ty, které miluje. Už ho odmítá dcera a samozřejmě se to nelíbí nikomu z rodiny, možná ani prarodičům, pokud to vědí, takže se to zhoršuje, on je pořád ve větší izolaci. Ano, ten člověk je pak víc sám a sám. Zkuste mu domluvit tak lidsky a možná fakt tam zatřást tím „bacha, mohl bys o nás přijít.“. Aby si to uvědomil. Nechtějte to ale tlačit v pozici agresivity. Ne, musí to být v tichosti, jenom to zkuste. Aby on pochopil, že tímto to nevyřeší.

Já jsem nedávno mluvila s lidmi, kteří měli podobný problém a ti to tedy našťestí zvládli, ale vyzkoušet byste to měli. Možná projdete tou zkouškou „být za darebáka“, nebýt ten hodný, ale opravdu zatřást s tou schránkou toho člověka, kterého milujete, protože on je samozřejmě uvězněné vědomí a má nastaveno v těle, že toto se má dít. Za pokus to skutečně stojí.

Teď vám přečtu zvláštní dopis, bude anonymní, přišel minulý týden a je pro vás velice důležitý, abyste viděli, co se nyní odehrává na planetě mezi magickými složkami. Jaká hrůza teď pro ně existuje, kdy jim hmota projektuje neuvěřitelné věci, úplně absolutně nesmyslné. Ale oni tomu věří. Oni to skutečně vidí.

Vážená paní Ivanko.

Již dříve jste mi v některých chvílích radila a teď bych potřebovala znovu. Plakala bych nad tím, jaká je naše duchovní scéna ...

Pozor, vy moc dobře víte, že duch je jeden. Takže všichni jsme duchovní. A ti, kteří to vyvyšují v té duchovní složce, kteří chtějí být duchovní a někde se zabývat duchovními věcmi, tak to už je tak silné úsilí a většinou jsou to spíš magické stavy. Zkuste si vzpomenout, možná jste tím procházeli, když jste ještě byli v bílé magii – já jsem pro bílé mágy vlastně přišla, abyste odložili všechny ty kurzy, ve kterých jste se snažili něco se naučit. Když vám to nešlo, tak jste si mysleli, že jste špatní, ale naopak, ono vás to

chránilo. Byli jste vlastně chráněni tím vaším vývojovým časem, abyste tomu nepropadli.

... Nevím už, komu mám věřit. Já, důvěřivý tvor, už nevěřím skoro nikomu. Chtěla jsem se zeptat, jestli jedna duchovní paní ze Svobodného vysílače, paní XY, pracuje pro světlo či tmu? Nit nenechala suchou na všech okolo. Všichni jsou podle ní špatní a temní. Pan XY a další ...

Je jich tu hodně v té řadě, já to nebudu číst nahlas.

... Pracuje tedy ta paní pro světlo? Její výroky lze považovat za pravdivé. Či je převlečený dragon či jiná potvora? No a potom ještě na pana XY – jednou jste mi psala, že dělá bílou magii, jestli jsem to dobře pochopila – a pracuje on pro světlo, či pro tmu? Prý se umí dematerializovat. Snad je i světelný. Pak je další XY, ten má pořád na Svobodném vysílači povídání a říká neskutečné věci. A málokdo to úplně chápe. Mám si dát na něho pozor nebo na celou jeho skupinu? Něco mě furt fotí a on veřejně přiznal, že mám doma nějaké skeny a asi sledovačku od nich. Jsou neviditelní a světelní. Viděla jsem, jak nás pozorují. Prostorově si nás otáčejí kolem těla, vidí náš mentál, psychiku atd. No, ale mě pořád něco sleduje. Byla jsem asi proti své vůli načipovaná.

Minulý rok se mi objevil v zrcadle můj klon vytvořený ufounama. Insider říkal, že to opravdu bylo vytvořené ufo. A že asi polovina Čechů má takto vytvořené klony ...

Nebojíte se? (smích)

... a neví o tom. Souvisejí tyto klony s přechodem do 5. dimenze, či je to dílo Satana a máme se bát? Ptala jsem se insidera na odběr vajíček Slovankám. Měla jsem hluboký pocit, že jsem někde ležela na ufolodi a něco se mnou dělali. Odpověděl veřejně, že všechny plodné ženy od dvaceti do pětatřiceti mají povinný odběr vajíček ...

Do prdele a za mnou nikdo nepřijde. (smích)

... Dokážu si představit, že to museli absolvovat i muži na sperma. Tak jsem začala rebelovat. Napsala jsem XY a ještě dalším lidem a Hnutí odporu. Kromě XY mi nikdo neodpověděl. Vyzývala jsem dotyčné k pomoci Slovanům na ochranu před únosy a odběry DNA a vajíček. A také bychom řešili tajné klonování či čipování. Všichni mají stažený zadek a nikdo to neřeší. Tak nevím, co s tím. Mám pocit, že jsem pro Slovaný udělala, co jsem mohla. Byla jsem na aktivaci hvězdného kódu XY-ky a ta mi řekla, že jsem prý jinde voják-stratég pro galaktickou federaci. Mě to hodně rozesmutilo. Jednak to, že jsem někde chlap ze Sýrie, a pak navíc nemám valné mínění o galaktické radě. Podle mě není dobrá, když

spustila proces transformace, kdy podle XY zase jiného a jiných přežijí jen asi dvě miliardy lidí. Ostatní uhynou. Jakož ochránce, kterým se vnitřně cítím být, jsem z toho vyhlazení lidstva nemohla spát. Proto jsem začala rebelovat a vztekám se hodně. Luisa mi říkala, že můj anděl je přímo archanděl Michael. No jo, ale ta paní z toho vysílače, je také temný tvor a vytvořila nějaké legie. Proto můj dotaz, zda archanděl Michael je tedy padlý anděl a je tmavý anebo je světlý? Jestli Luisa pracuje pro světlo či tmu? A mně po té aktivaci začalo být hrozně. Začala jsem se cítit mužem, líbily se mi holky i sex, dokonce jsem změnila svůj slovník, pořád mi tam chodí slova jako občanstvo, obyvatelé, slyšela jsem, jak mám i nějaký jiný typ mluvy, takový jakoby vesmírný. Já jsem blondýna s modrýma očima a opravdu ty vtipy na mě sednou. Opravdu jsem stupido, blb a vidívám se z nadhledu, jak jsem malý tvor. Tak nevím, jestli XY-nka udělala pro mě dobrou práci. S čím se nedokážu ale poprat je sdělení insidera, že jsem hybrid. Podle mě mám takové dvě dcery.

Moc děkuji za pomoc, nějak se v tom plácám. U vás se cítím vnitřně bezpečně, což cítím u málokoho. Děkuji.

To je hrůza. Vnímáte to obrovské vězení? Ten člověk je nešťastný. Podléhá všem informacím, které si kde načte, s úsilím, aby byl co nejduchovnější a rozuměl věcem.

Vy poznáte každého, kdo by nesouvisel s úrovní pokory, tzn. s vaším vnitřním božstvím, podle toho, že on považuje, vidí ještě dualitní svět za jediný svět, který existuje. Pomlouvá druhé, dělá z nich špatné lidi, vidí špatné záležitosti. To je jejich vývojová úroveň, které se nyní nezavírají, protože planeta odkládá vývojové třídy, které nedozrály. Ale je to vývojový stav, není to žádné drama. Každý z těch lidí si dožije svůj vlastní život, ale bohužel, oni v tomto stavu mají dost vážné psychické problémy, protože oni to skutečně vidí. Jestli někoho potkáte a bude vám vyprávět o tom, že je klonovaný a že ho někdo sleduje – prosím vás, ten člověk je o tom hluboce přesvědčen. On to skutečně prožívá. Takových lidí tady bylo na určité internetové televizi – byly tam samé takové pořady, které tam převládaly – v jisté době to bylo dobré.

Zkuste si představit, vzpomeňte si, co jsme prožívali před třiceti, čtyřiceti lety. Byla tady totalita. Tenkrát jste považovali tu dobu za špatnou. Vzpomínáte si? Zdánlivá nesvoboda. Pozor, ale tato zeď vás chránila. Obrovsky vás chránila. Amerika je dneska plná černé a bílé magie. A odehrávají se tam takovéto hrůzy. Ti lidé skutečně jsou přesvědčení, že toto je jim v noci děláno ufounama a že jsou klonovaní a bojí se různých iluminuátů a já nevím, čeho všeho. Všechno, co je ovládá. Tím, že se bojí a že odmítají tyto děje, tak posilují hmotnou složku, takže to tělo jim to prezentuje dál.

Vy jste toho byli uchránění, protože ta železná zeď, která tady byla, nedovolila literaturu, která se týkala těchto věcí. Ona sem přišla až potom, když padla železná zeď. Ale mezitím jste prokázali vy, ti obyčejní, co jste se rekrutovali z běžných rodin, obyčejných rodin, že jste se naučili žít v tom, co tady bylo. Bez bědování, bez naříkání, že nemůžete cestovat, že nemůžete dělat spoustu jiných věcí.

Ano, i tady samozřejmě jsou černí a bílí mágové, ale ti se pak rekrutovali v období po pádu železné opony, když hodně, hodně si chtěli načíst a abyste také se mohli přes jejich služby prozkoušet. Vy totiž potřebujete potkat veškeré třídy, abyste je uměli přijmout takové, jaké jsou, protože jejich skutečná realita, těchto lidí, je váš vlastní duch. Jakmile je odsoudíte, jakmile je budete vidět jako špatné nebo věci, které dělají, jako špatné, nedokážete se jich zbavit. Budou pořád blízko okolo vás se objevovat. Vy to potřebujete přijmout. Pak ta hmota se ukloní a bude vám sloužit. Nepřivede k vám nikoho takového. A i vy budete mít, samozřejmě po zaplacených platbách, čisto ve svém rejstříku a to stačí. To stačí.

To je vlastně děj, který nazývám v přednáškách jako „křeč hmoty“. Ten satan-hmota přestává vládnout na planetě, on to ví, je to jeho hranice, za kterou nemůže překročit. Takže proto dneska ten děs a běs je docela veliký pro určitou skupinu lidí, aby nepřešli. A mají to v plánu, mají to ve svém těle zaznamenané, nemůže se dít děj jinak, pamatujte si to.

Milá Ivanko, děkuji ti moc za osobní konzultaci minulý týden. Už když jsem seděla v autě, tak jsem se cítila taková přeskládaná v pozitivním slova smyslu. Moc to nezkoumám. Snažím se postupně zvládat následné platbičky, uvnitř se cítím, že ego trochu lehlo a že je tam o něco větší klid, což mi přináší lehkou blaženost v pozadí. Jenom mě vždycky překvapí, proč je to s tebou v osobním kontaktu tak intenzivnější a víc si to sedne, když jsme jedno vědomí. Poznámky, které jsem si ze setkání udělala, se snažím si některé věci připomínat a pomáhá mi také přednáška z Brna, jak jsi říkala. Posílám srdečné pozdravy z Kroměříže.

Tento dopis jsem přinesla proto, abych vysvětlila tuto otázku. Ten je pro vás důležitý. Víte, Iva je vaše vlastní vědomí, které je osvobozené. Jsem nestranná. Tělo mi nekecá a neukazuje na nic, že se děje špatně. Vy, i když to někdy víte, druhému byste uměli poradit, tak když se dostanete do obtížné situace nebo do nějakého konfliktu s někým, s nějakým člověkem, tak už si nevíte rady, protože ještě tam ten firm toho svého hmotného vědomí máte a on vám do toho kecá, nebo vám ukazuje prstem takhle někam mimo. Já jsem to teď zažila minulý týden, protože na facebooku byla taková hezká debata a najednou tam jedna paní dala otázku jak to, že i mě se také ještě něco děje, když tedy už odpory nemám. Takže jsem znovu vysvětlila, už po milionté, a paní pak říkala „vždyť jste to už říkala několikrát, já jsem to úplně...“. Ano, ten člověk to úplně zapomene. To ego je tam strašně rychlé a prdne tam tu otázku ještě dřív a už vám to ucpe tu hlavu.

Ano, protože Iva by se sem nikdy nedostala. Já jsem vědomí. Ale protože hmota, děj hmoty, se nedá přeskládat... vy jste si zvolili loď, divadelní představení, které jede samo. Takže aby se sem toto vědomí mohlo dostat, tak muselo přijmout hmotu sakumprásk se všemi jejími platbičkami toho těla a s různými věcmi, protože já vám slíbila spolupráci. Vezměte si – já také mám rodinu, přátele, kamarády a mám i vás. Já jsem tady pro vás informačně a pro ty, kteří žijí v mé blízkosti – pro maminku, pro

rodiny mých dcer a pro mé známé jsem běžný člověk, který jim slíbil nějaký děj. Takže ten musím dodržet, aby i oni mohli reagovat.

Takže vidíte, že ono to není vůbec jednoduché. Zkuste si vzpomenout – on to má totiž každý, kdo se vrátí z vyšší dimenze, tzn. z jiného stavu vědomí. Vy si to představujete jako nějaký prostor. To není, to je jiný stav vědomí. Každá dimenze je změna vědomí, kdy vaše božství je větší, ucelenější a prožíváte to jinak, než jste to prožívali v tom nižším stavu. Ale pozor, ti co projdou už do toho vyššího, už vědí, že všechno, co je pod nimi, je správné. A že to je také jejich vědomí. Vy se vlastně rozšiřujete jako jedna bytost. Jste jedna bytost. Všichni. Takže proto, když Iva na vás mluví, buď v přímém kontaktu, nebo když posloucháte přednášky, tak je vám to jasné. A pak najednou přijde takové to „e“ a máte tam otázku a už si nevzpomenete, že už o tom bylo mluveno. Protože vy mluvíte vlastně sami se sebou.

Člověk 3D je ještě stranný. To znamená, že ještě všechny nezkousnete s jejich činy nebo s jejich názory. A pozor, třeba i sama sebe, když si kritizujete, že třeba vaše tělo něco udělalo a nemělo. Mělo! To je to těžké. Vy totiž nejste to tělo, kterým jste. Nejste ani těly druhými, nejste ani to tělo, které nosíte. Vy jste vědomí svoje, svého těla a vědomí druhých lidských těl. To je vaše skutečná realita v 5D. A k té se blížíte.

Dobrý den Ivanko, Zdeničko, všichni. Napsal jsem takový košatější dotaz a budu rád, když by Ivanka na některé z besed odpověděla. Děkuji, mějte se na Slunečnici v Mnichově, v Teplicích, kdekoliv na světě moc fajn.

Rád bych se zeptal, co se to se mnou děje? Dostal jsem se do zvláštního úseku svého života a nemohu se z něj pohnout. Nebudu vyjmenovávat, co všechno se za těch několik desítek let mého života událo, nebylo to kdovíjak dramatické, ale ani zrovna veselé. Řeknu jen, že pocit, který mám teď, je, že klesám pomalu hlouběji a hlouběji do černé díry. Za poslední rok, rok a půl se „pokazilo“ snad všechno, co se pokazit mohlo. Můj svět se mi rozpadl a jiný se nezrodil. Ale už nemám sílu, jak se s tím dál prát. Nevidím východiska. I když se snažím poslechem tvých nahrávek se nějak nakopnout a posunout dál. Hlavně nevidím smysl ...

Já to teď chvíli zastavím, pak budeme pokračovat.

Tady si všimni, že jsi řekl „můj svět“ se rozpadl. Můj svět znamená to, co si vysní hmotné tělo. Zkuste si představit – vy máte v tom vašem osudu, ve vašem těle nastavené nějaké děje a vy je máte přijmout takové, jaké jsou. A neposuzovat je, jestli jsou dobré nebo špatné. Jestliže je posuzují jako špatné, jedete v obrovském sešupu dolů, protože se neustále opakují. Vy máte žít to, co se vám nabízí. A vidět v tom, najít v tom alespoň střípeček něčeho dobrého. Jak ho nenajdete, nemáte opěrný bod. A sjíždíte pořád do většího pesimismu. A pozor, to je potom obrovský tobogán.

... Můj mozek je jakoby odpojený. Vidím jen tmu, srdce je prázdné už dlouhý čas. Nemám chuť takto žít dál. Vlastně nemám chuť vůbec žít. Vše

mi přijde zbytečné, nesmyslné, marné. Mám zároveň pocit, že není žádný rozumný důvod hrát tuto divnou hru dál. ...

Zase to trochu přeruším.

Tady vidíte, původní složka těla R... je duch, který si vybral tento osud. Jestliže ale člověk, který začne být pesimistický, tak podléhá iluzi hmotného těla, které tam útočí odpory a tím se stává hmotnou složkou. Ten člověk si pak myslí, že je hmotným tělem se jménem. Není už to to svobodné vědomí, které si to zvolilo. A pozor, není řešením, kdyby ten život ukončil, protože ve stejném odporu si nabere hmotnou složku dál. Vy nemáte jinou šanci, než se to zkrátka naučit. Ať teď, nebo příště, nebo popříště. Zkrátka vždycky to pokračuje o ten malinký kousek egoismu menší, zase další život je kousek umenšen o nějaký dílek. A je to nastavené. Takže, když vidíte, že není úniku, konečně se začnete alespoň maličko, trošičku radovat z toho, co tady je a umíte si vyhrabat optimismus z čehokoliv – a jde to, věřte mi, že to jde, jenom se nesmíte nechat tím tělem opanovat. Tělo je moudrý učitel. A propustí jenom „zralého boha“. Boha, který odolá těm pesimistickým kecům, co tam to tělo vlastně podkládá.

... A to že nám neustále opakuješ, že vše je už hotové, mi nějak nepomáhá, spíš naopak. Vše, o čem mluvíš, mi přitom přijde pravdivé a čisté, jenom jaksi vzdálené. Je to jako z jiného světa. Je to nedosažitelné, a když tak jenom pro několik málo vyvolených, kteří ta slova umějí přivést do praxe. Opakuješ také stále, že jsme božství a že naším cílem je, ho poznat. Jenže jak se k němu dostat, když chybí mapa? ...

Ale já jsem vám tu mapu vysvětlovala. Vy si vždycky potřebujete, samozřejmě podvrhuje vám to ego, potřebujete pochopit věci. Nepotřebujete nic pochopit, potřebujete přijmout to, co se děje. A to není zase tak těžké. Je to tak, jak to je. Většinou čím víc běsníte a odmítáte děj okolo vás, tak ve větší pasti jste, protože nejde vylézt. Musíte to dokázat. A pozor, dokáže to jednou každý.

... Možná, i kdybych ji měl tu mapu, stejně bych ji v té tmě neuměl použít.
...

Ano, vy ji máte, máte ji rozestřenou, ale neumíte ji přečíst tak, jak to Iva předkládá.

... Opakuji, že tvé nahrávky znám. Snad i dost dobře. Je to jako bych snil, když je poslouchám. A sen je to opravdu krásný. Jenže pak se probudím ze sna a vše funguje podle úplně jiných pravidel. Dva světy. – ten, ve kterém musím žít, a pak ten tvůj, který možná jednou přijde ...

Já si pamatuji, jak jednou před dvaceti lety moje starší dcera odcházela do života a samozřejmě začala žít ten život – dokud žila se mnou doma, tak jí přišlo, že se všechno lehce vyřešilo, protože když se umíte na věci dívat z nadhledu a s optimismem, tak se fakt žije. Nevidíte nic dramatického. Druhého by to porazilo a vás ne. A pak se všechno vyřeší. A ona mi pak volala asi po roce a říká: „Mami, já jsem si myslela, že to umím žít. To byla obrovská iluze. Ono je to hrozně těžké.“ Dneska už to skoro umí.

Jo, jde to. Zkuste, až přijde nějaká dramatická záležitost, zkuste se k tomu postavit čelem. Je to moje, je to v mém osudu, proč bych měla něco považovat za špatně. Je to tady a chtěla sem to. Když to chvíličku, hodinu necháte být, ono se to úplně změní.

Já jsem nedávno mluvila s jednou ženou, kterou velmi dobře znám, ona mi vyprávěla, že její – a pozor, na tomto příběhu vám ukážu, jak je nastavený děj, vy ho nemůžete změnit. A že není nic vaše, ani když něco dokážete nebo když něco nedokážete. A opravdu v tom funguje i hmotná složka, já jsem to zažila také – třeba jedním z mých životních herců byla pračka, která se zrovna rozbila, když bylo zapotřebí, aby nepracovala, protože ona byla součástí děje. A tady se to stalo také.

Téhle ženě slíbil jeden příbuzný, že jí půjčí veliký obnos peněz na opravu střechy. A věděl, že ta žena bude podepisovat smlouvu s velkou firmou, která tu střechu bude dělat a týden po podpisu té smlouvy najednou řekl: „Já ti ty peníze nedám, já si je raději nechám.“ A ona mi říká: „Já jsem mu pak začala říkat, tys věděl, že já jsem ty peníze potřebovala, že jsem podepisovala smlouvu... kdybys to řekl před týdnem ... já teď budu platit penále a nějak se z toho vyhlávat a vykrucovat...“ A pak říkala, že když mu psala třetí smsku, tak jí vyplivl telefon. A nešel za boha nastartovat. Zkrátka, byl zablokovaný. Heslo si kontrolovala desetkrát, desetkrát nic, telefon nepracoval. Načež mi říká: „Představ si, v tu noc jsem věděla, že tedy dobře, tak já zítra zavolám té firmě, musím to rozvázat, budu platit penále, ale nedá se nic dělat...“ Nežlobila se na toho člověka, co jí nepůjčil a říkala ještě, že byla veliká bouřka a ta ji i budila, takže ještě věděla, že asi možná nateče do té střechy, která je rozbitá... Říkala: „Ale, hele, já jsem fakt zachovala klid. Ráno jsem tam dala to samé heslo a najednou ten telefon šel a já jsem v šoku věděla, že kdyby býval šel ten večer, tak jsme se tak pohádali, že už bych žádné peníze nedostala.“ Ale ono to dopadlo nakonec dobře, protože říkala, že si našetřila nějakou část, tak stačí, když jí půjčí jenom tři čtvrtiny z té sumy a on jí řekl: „Ano, to ti půjčím“. Takže to dopadlo. Ona říkala: „Kdybych já ten telefon měla k dispozici, tak jsem stupňovala ty útoky slovní, které mě napadaly... ale ono se to nestalo.“

A už delší dobu na této ženě sleduji, že začíná chápat to, co jí tam vtlokám do hlavy už hodně let, že vlastně když zachová klid a přijme věci tak, jak se dějí, tak se všechno změní. Tehdy vy se stáváte vědomím toho zdánlivě druhého lidského těla a to vám vždycky pomůže, jste vším. To je takzvaná – teď se neděste, bude tam to slovo znít divně – nadmagie. To je nemagie neboli nadmagie, kdy jste celek. A k tomuto jste měli dospět v této době. To je stav Boha, o kterém mluvil Kristus. Jste bohové, to už říkal i Jan v Bibli. A je to v každé Bibli napsáno. Ano, jste částí Boha a zároveň jste celým duchem planety každý z vás. Takže jestli nenecháte tělo běsnit – a to je děj nastavený – už si všimněte, někdy se vám to podaří, někdy ne, nebědujte, když se to nepodaří, máte přijmout i to a pomalinku budete vylézat z těchto věcí.

... Ivanko, má smysl, a jaký, držet takové zakleté tělo dál ve vězení hmoty? Asi mi něco uniká, ale hmota se přeci sama nikdy nevzdá ...

Pozor, tady tě musím opravit, protože ty tady píšeš „má smysl držet takové zakleté tělo dál ve vězení hmoty?“. Jenže tělo je hmota. Tělo je hmota, nejsi to ty. A jestliže toto pochopíš, tak nebudeš podléhat takovému pesimismu, kterému to tělo vlastně podléhá

a budeš se radovat z věcí běžného života – hele, dneska jsem se ještě nasnídal, dneska jsem se mohl projít v parku...

Vy nevidíte pak věci, pak vás drtí, pořád vám to hmotné vědomí tam kecá, pořád vidí něco špatně – ten mi nedal výplatu a tohle a tamto a furt je něco zle... Tak to není. Počkejte si. V klidu buďte. Odložte stížnosti. Pak uvidíte, co se bude dít.

... Asi mi něco uniká, ale hmota se přeci sama nikdy nevzdá ...

Ale pozor, proč by se měla vzdávat, když je vaší součástí. Teď jsem vysvětlovala před chvílí, že hmota je jenom fyzikálním zákonem na podporu průchodu božského vědomí přes hmotu do stavu Boha vědomého. Ona není nepřítel. Vy ji máte milovat. Proto ten, kdo nemá rád hmotu – to jsou tady ti duchovní, kteří navštěvují ty různé kurzy a třeba i někdy pohrdají hmotou, tak neví, jak si škodí, protože to tělo potom si s nimi dělá, co chce. Ono nabere obrovskou sílu. A oni ho neukočírují. Proto se teď dějí takové dramatické věci. Vy toho satana-hmotu máte milovat. Teď kdyby to slyšeli černí mágové, tak si řeknou „bacha na ni, to je černý mág, učí vás satanismu“. Tak to není. Satan je hmota a je to vlastně synonymum pro hmotu. Není čeho se bát. Také číslo 666 je vlastně přechod ducha, duše a hmotné složky přes šestou úroveň, tzn. přes šestou čakru, není to nic dramatického.

Satan je velmi moudrý, takže v nižších složkách vám toto číslo udělal jako výhrůžku a ten, kdo se jí bojí, nepřejde přes. Ten, kdo se jí bát nebude, ten projde, protože ví, že není čeho se bát.

Takže bacha, nepodléhat tomu, co tam říká hmotná složka.

... Proč by měla dobrovolně ukončit svou vládu a přenechat místo duchu, ve kterého sice věřím a jímž jsem, ale nikdy jsem o tom nedostal ani nejmenší důkaz. Co by ze svého pádu měla? ...

Ty jsi nedostal sebemenší důkaz proto, že pořád podléháš pesimismu. Neprokázal jsi odvalu mít optimismus a něco tady mít rád tak, jak se děje.

Víte, jsou lidé, kteří dříve viděli špatně věci. ...

Přijde čas a vaše žena se s vámi rozvede. Samozřejmě rozvede se proto, že už nějakou dobu mezi sebou máte nějaké neshody a lidé to berou jako zborcení světa, ale víte, kolik žen jste měli? Kolik mužů vy zase ženy obráceně? Za ty inkarnace dlouhé, které jste žili? A život šel pořád dál. A když se vám to pak stane v jednom životě, že několikrát, tak jste z toho zborcení. Život běží dál. Jenom se mu trošku změní kulisy a podmínky. Ale je pořád krásný.

Ten člověk, který to nepřijme, ten pak bude zborcený a bude vidět všechno špatně a zase budou pokračovat nepříjemné věci v jeho životě. Ale ten, kdo řekne „dobře, tak mě přestala milovat, já ji mám rád, tak přece jí nebudu překážet v té cestě, když už jsem to udělal všechno a nefunguje to. Tak ať je šťastná.“ A tenhle člověk má pak zase ze života radost. Protože někomu umožnil mít zase šťastný život, když s ním nebyla šťastná.

Včera dávali nádhernou pohádku. Je to jedna z nejkrásnějších pohádek, kterou znám. Byla to Dešťová víla. Tam je všechno pravdivé. Vy se potřebujete vzdát úplně všeho, abyste získali všechno. Podívejte se na ni, kdo jste ji neviděl. Byla nádherná.

... Co by hmota ze svého pádu měla? A k čemu je tedy to, co žiju a cítím, dobré? Neumím si s tím poradit. Pořád mi chodí myšlenka, že když to nevidím tady, ukážou mi to a poradí tam na druhé straně. Není hmota vládcem? Možná si teď někdo řekne, že je to pěkně hloupý nápad, ale copak neprojevený svět není ten, kam se stále vracíme? ...

Jenže ty odložíš hmotnou složku. Zkuste si představit, že jste duch, hmota vám odpory nakecává, že jste to tělo, že jste Jirkové, Petrové, Janičky, Jitky atd., takže najednou máte odpory, prožijete si něco, umenšíte si něco, a pak odložíte tělo. Tělo-odpor. Takže pak jste Bohem, pak víte všechno. Jenže také víte, co jste nezvládli tady v té časoprostorové křivce, tak to neplatí a musíte sem zpátky. A pokračovat přesně v tom úseku, kde jste tu míru měli tak vysokou, jakou jste měli. Tam víte všechno samozřejmě, ale tam vám je to hovno platné. Vy to potřebujete pochopit tady. Proto se navracíte. A budete ještě používat hmotu dále, ale už budete „vědomí bohové“, už budete znát pravidla. A ta pravidla se budou vyvíjet. A už nebudou tak dramatická v 5D. Takže proto to má smysl. A nemá smysl odsud utíkat. Protože to je samozřejmě obrovský odpor, který vás dožene. A třeba možná vy budete mít jednu vedle sebe někoho, kdo vám tyto děje bude také opakovat a dělat je vám. Protože i vy jste součástí své rodiny, která vás miluje, a když jste takto pesimističtí, tak trápíte někoho, kdo vás má rád a komu na vás záleží. Takže pak to zase bude někdo dělat vám. Jsou různé varianty. Kdo ví, co si vaše božství naše společné božství vybralo v tomto ději ve složce, která se jmenuje nyní R....?

... Udělal bych cokoliv, kdybych věděl, co to ono a co udělat mám je ...

Vždyť vám to říkám. Máte přijmout ten svůj osud takový, jaký je. To je to jediné, co po vás Iva chce, nebo co vám předkládá, že byste mohli si zkusit udělat.

... nebo snad nemám dělat nic? Zatím dál tak nějak fyzicky přežívat možná ještě desítky let a čekat, že se někdy snad samo změní? Že se třeba hmota unaví, vyčerpá, že ji to přestane bavit? ...

Neunaví se. Ona vás to totiž musí naučit ten optimismus. A když ho neumíte, tak zkrátka bude pořád pokračovat. Vy musíte být silný jako duch. A ne – teď jsem chtěla říct blbé slovo, ale já ho neřeknu raději – tak řeknu posera třeba, to je také dobré. Takže to nejde, Bůh je přeci silná záležitost. Vy musíte odolat všemu. Cokoliv potřebujete prožít.

Já vám řeknu, jak mě zkoušel můj třetí vnouček, kterého tady v Čechách mám. Dvakrát po sobě. On je jak ryba. On když vidí vodu, to je neskutečné dítě. A to je to mé vnouče, které se narodilo trošku jako postižené, nemá dovyvinuté ruce, nohy a včera zrovna mi říkal: „Babičko, víš, co je divné? Víš, ten doktor, který mě operoval nohy, tak on mi říkal, že ta operace, která se mi povedla na těch nohách a že mě nic nebolí, že to je snad

jedna z milionu.“ Já říkám: „Fakt? A víš, proč to je? Protože jsi optimista.“ Vy, kdo ho znáte – jsou tady lidé, kteří ho znají, zažili ho – to je chodící optimismus. A my jsme minulý týden – já jsem pracovala hodně na statku, byly vedra, on je spokojený, hrál si tam s Vojtíkem a jezdili jsme každý večer na Barboru, to je taková velká vodní plocha vedle Teplic, nádherná voda a on vždycky tam vběhl s rozeběhem a říká: “Aaa, to je blaženost.“ A ten jeden den jak tam vběhl, tak říká: „Aaa, babičko, to je druhý nejkrásnější okamžik mého života.“ A já se ptám: „Který je ten první?“ A on: „No přeci, když jsem se narodil.“ To je fakt vnouček, který je stejný jako já. On se umí radovat ze života, obdivovat ho tak, jak je a teď si to užívá. A představte si, on je věčně pod vodou. On si vystačí i sám, loví tam kamínky, pak je tam hází a skáče pro ně dřív, než spadnou na dola a rochní se tam tak třeba hodiny. A já ho stále sleduji a už mu dávám takové křiklavé zelené plavky, protože ty jediné svítí pod vodou, protože jinak bych ho neviděla. A ta Barbora má tak deset metrů normálně, kde se stačí, a pak je až sedmdesát metrů hloubka. On plave dobře, ale člověk nikdy neví a nejsem rodič, jsem babička, tak přeci jenom sledujete to vnouče, abyste ho uhlídali a on si ze mě udělal prču. Zkrátka jakoby skákal na jednu stranu, ponořil se, a pak se ve vodě otočil a plaval daleko, kam stačil. A já koukám na vodu, sedím na dece a teď nic a uplynulo docela dost dlouho, to už jsme zpozorněla, vstala jsem... a mezitím šly takové dvě slečny, které si tam povídaly... to bylo tak hezky připravené. A to už jsem šla do vody, už jsem měla tak do poloviny stehy, ale furt jsem byla klidná, ještě jsem si říkala „ještě napočítám do deseti, a pak už tady vzbouřím lidi, jestli ho najdeme“ a najednou on připlaval a chytit se mi nohy. A já mu říkám: „Příště ti nařežu. ... Ale viděl jsi, neblbla jsem, nešlela jsem, ale tedy nebylo to příjemné.“ A on mi říká: „Ty ses o mě nebála, jo?“ A začal se smát. Ano, bylo to vzájemné prozkoušení. Bylo to strašně zvláštní, ale já jsem neměla paniku. Nezažila jsem zkrátka stav, kdy najednou nevíte, začnete šilet... neuděláte nic, v té vodě byste ho nenašli... A to mi udělal dvakrát. Druhý den zase. „A potřetí a koupím si rákosku, počkej.“

Budeme pokračovat.

...Tělem jsem ještě donedávna konal, jak jsem uměl, tedy vlastně neuměl, takže o lenost se tu nejedná. „Závidím“ těm, kteří jsou vedeni a mají nápovědu. Vědí, co mají konat. Chodí jim pomoc. Já to nikdy nezažil. Asi jsem v minulém životě příliš zlobil. Plácám se tu na tomto světě ode zdi ke zdi, prošel jsem tisíce slepých uliček a už mi asi došly síly bloudit dál.

Děkuji, že jsi a za tvou pomoc a všem buňkám. Ne každý je takový začarovaný zoufalec jako já. S pozdravem XY.

Tebe bych chtěla na měsíc vedle sebe, abych ti ukázala, jak se žije, ale to také ne vždycky jde. Třeba se někde sejdeme, třeba s buněčkama někde na dovolené a budeme si moct povídat.

Ten optimismus skutečně potřebujete k životu. To je vaše cesta k božství. Nic jiného nepomáhá. Věřte mi.

Dobrý večer, Ivanko. Víím, že vám píše hodně lidí a žádá o radu. Sama jsem vám psala asi před třemi lety, vaše přednášky poslouchám asi čtyři roky. Od začátku jsem cítila, že to je pravda, kterou hledám. Od malička jsem byla ustrašená zakřiknutá holčička. Pamatuji si noční můry, kdy jsem se budila strachy, že jednou umřu. ...

Pozor, ale to už je docela vysoký stav. Já jsem vám vyprávěla, že také to se mnou kolem šesti let to se mnou ego zkoušelo. A tam jsem zažila stav šoku a překvapení, protože ono se to vyřešilo samo. Tak jako se vám vyřeší všechno samo. Vy to totiž nevíte. Teď už to víte, že děj je nastavený, stačí si jenom počkat v tom smyslu stavu bez emocí. V tom časovém sledu nesmíte útočit těmi emocemi.

Zkuste si představit – koupíte si noviny, tam je třeba nějaká dramatická záležitost třeba v politice a teď pořád o tom přemýšlíte, co bude, jak bude a druhý den si koupíte noviny a ono už je to vyřešené. To samé je váš život. Vy samozřejmě máte konat své povinnosti nastavené v tom dni, pracovat tak, jak máte, dělat věci tak, jak jsou nastaveny, abyste se užívali, připravili děti, postarali se o ně, o rodiče... tak přesně tak, jak se to má dít, a pak se to samozřejmě odehraje úplně v klidu, ale všechno projde.

A mě v těch šesti letech to ego začalo budit a trvalo to asi dva nebo tři měsíce, strašně dlouho a vždycky do jedné hodiny do noci jsem viděla planetu, byla jsem nad ní a ozývat se takový hromový hlas „umřeš!“. A teď to tělo začalo: „Co bude, až nebudu?“ A to bylo každou noc. Já jsem tedy nespala, to tělo prožívalo nápory těch útoků, že nechce zemřít a já jsem nevěděla, co s tím. A pak už si stěžovala paní učitelka v první třídě, že v noci asi nechodím spát, protože spím přes den ve třídě, že nedávám pozor tím pádem a maminka říkala: „Ale ona chodí každý den v osm hodin spát.“ Divili se. A pak si pamatuji, že jedno noc zase planeta, hromový hlas „zemřeš!“ a pozor, najednou přišel zase hlas ne můj, který řekl „no a, tak zemřu“. A bylo po prdeli. Pak už to nikdy nepřišlo. Ale já jsem se otočila na druhý bok a to bylo něco tak příjemného. To se vyřeší samo. Rozumíte mi? Veškerý děj, ať jste něco dokázali nebo nedokázali, se odehrál sám. Tak si to nepřivlastňujte.

Proto, když něco obrovsky odmítáte, že něco není tak, jak byste si to představovali, tak si sami škodíte. Teprve tehdy, až to přijmete, tak se to ztratí z vašeho života.

... Od malička jsem byla ustrašená, bála jsem se, že jednou zemřu. V osmnácti jsem měla první deprese, kdy jsem musela užívat léky. Ve třiceti už jsem musela být hospitalizovaná na psychiatrii a další hospitalizace byla ve čtyřiceti letech. Nyní mám devítiměsíčního kloučka a přišla další deprese. Vaše rady znám, snažím se přijímat, ale jsou to velmi těžké stavy, hlavně úzkosti a strachu. Zdá se mi, že se točím v kruhu. Chci se poučit, polepšit, ale nevím jak. Myslím, že jsem žila jakoby u všeho „ach jo“. Ale musím bez radosti a být zamračená? Proč? Je to ono? Nebo je tam ještě něco jiného? Prosím, můžete mi poradit? Popřípadě sáhnout, kdy vzniknul zápis? Přeji vám hezký večer a děkuji, že jste.

Dítě je vždycky dar. A když přijde dítě, máte už sílu aspoň pro někoho být vždycky usměvavá. Zkuste to alespoň touto cestou. Když se budete bát, bude to horší a horší a ublížíte svému dítěti. Je vždycky dobře, když kolem sebe máte někoho, o koho vám jde, alespoň vám ho ten osud takto nadělí. Máte pro koho žít a ne bědovat si. Takže využijte toho, že se vám narodilo krásné, zdravé dítě a neučte ho tomu pesimismu také. Vy teď máte za úkol a máte mít sílu pro to, abyste to dítě mohla naučit alespoň trošku něčemu hezkému. Buďte příjemná maminka, usmívejte se, nebojte se ničeho a pomalinku, krůček po krůčku, byste se mohla dávat dohromady.

Vždycky je dobře, když máte někoho vedle sebe a pro někoho to udělat. To nejde přikázat. Tam muselo být odmítání něčeho. Pokud jste začala a neodolala jste tomu, že zemřete už v tom dětství a posouvaly se deprese a odmítání... Ano, musíte přijmout osud takový, jaký je.

Víte, třeba bílá magie nebo černá magie, to jsou lidé, kteří obyčejný život nechtěli nikdy. Případal jim nudný, všední, chtěli nějaké zážitky. To tělo jim to poskytlo, ale za jakou cenu. Jestliže tím jednou projdete, jako že já jsem kdysi dávno těmi stavy prošla, tak samozřejmě víte, kudy cesta nevede. A proto se to odehrává, proto je dobře, že ti lidé to prožívají. Jakmile odmítnete děj, nemáte z toho užitek. Nesplusovali jste to. Všechno, co jste kdy prožili a považovali jste to za špatné, se muselo opakovat. Vy to máte brát takové, jaké to je. Vždyť jste z toho sklidili zkušenosti. A jestliže opravdu vyhrabete alespoň jeden jediný pohled k tomu, proč to bylo dobré, že se to tak stalo, pak už se to opakovat nebude a v tom ději, který na vás čeká, už není tento děj, protože ten už jste překročili. Jakmile ho nepřekročíte, bude se opakovat. Takže ho překročte a držím palce.

Milá Ivanko. Děkuji za vaše přednášky, sepsaná moudra, poslouchám vás téměř od začátku vašeho veřejného vystupování. Nevím si rady se svými nehty na nohou. Pravidelně, po ročním intervalu, palce napadne plíseň. Asi před rokem jsem objevila na kůži drobné bílé flíčky, přibývají jich. Prostudovala jsem ztrátu pigmentu, ale z diagnóz mě nic neoslovilo. Žiji na Floridě, je mi 56 roků a snažím se nebýt na ostrém slunci. Prosím, proč se mi to děje? Píši vám, protože se mi nepodařilo v dostupných materiálech objevit něco podobného. Děkuji pěkně za odpověď. Pocházím z Broumova, kde budete v Adršpachu přednášet, užijte si tamní krásy.

Já už jsem o tom někde mluvila. Je to určitě někde zaznamenáno, protože už jsme o tom mluvili, ale je jasné, že je tolik materiálů, že to nejde všechno sebrat.

Naše tělo, čím jsme starší a čím déle se živíme – jednou odpadne potrava, ale teď pomalinku začínají odpadat jednotlivé potravinové věci, na které jsme byli strašně dlouho zvyklí. Jeden z problémů jsou mouky, které mají hodně sacharidů. To jsou vlastně složené sacharidy. Takže nepoužívat modifikované mouky a mouky skoro úplně vyřadit, pokud budete dělat třeba polévky nebo různé omáčky, tak nezahušťovat moukou, vyhýbat se tomu, rozmixovat zeleninu – třeba část té polévky, vrátit to zpátky, abyste se vyhýbali zbytečným sacharidům, protože kandida, která je zdrojem plísní v těle, tak ta se živí jedinec cukry, a když těch cukrů je v tom těle méně, tak ona nemá čím

se živit a ona zkrátka zajde. Takže jednak změnou stravy, pak ještě existuje – tady má pan Hadek firmu v Čechách, to určitě se dá přes internet nějak získat, jestli tady máte příbuzenstvo, tak má candiol anebo jsou určitě i jiné bylinné přípravy určitě i z jiných firem, které ničí plísně v těle. A to tak jednou, dvakrát do roka se dají vybrat kapičky, které vám pomohou. Já jsem se sama zbavila plísně. Se mi tady udělala – kdysi při práci na Chamblardu a to mi doktor řekl, že se toho už v životě nezbavím a že tam budu mít alespoň stín minimálně. Všechno zmizelo, takže to opravdu zabírá a to tělo se oživí. Takže dělat si jednou za čas takové čistivé, třeba tříměsíční akce, kdy třeba tři měsíce nejíte vůbec mouku, pak už něco málo můžete, uvidíte, jak to bude pokračovat. A zároveň si vyčistit tělo... Pak také existuje silný výtažek z tymiánu, to tedy nevím, jaká je to firma, to jsou takové průhledné kapsličky, tam si nakapete ten tymián, protože on je hodně silný a když si přímo líznete, tak on vám zasáhne do první poloviny těla, takže když chcete od pasu dolů, tak tu kapsličku, aby to došlo na to vyčištění těch zárodků plísní – nakapete si to do toho, zavřete, spolknete, ona se vám rozpustí až v žaludku – jinak je to opravdu hodně silné, je to výrazné, budete to cítit půl dne, když si to kápnete opravdu přímo do pusy. Ale také to pomáhá.

Ono se přijde skoro na všechno po čase. Teď člověk objevuje ohromně, doslova dramaticky hmotu, tak jak je její úplně jiná verze, kterou jste nikdy předtím nevnímali, jak ona byla.

Jinak kůže je samozřejmě spojená s první čakrou a pokavad je to pouze na nehtech na nohou, tak tam někde v minulosti musely být nějaké třeba poryvy mezi dobrem a zlem. Spíš inklinováno k tomu, že něco je špatně. Takže pozor na tyto věci. To může být také nějaká platbička. A pak také žijete na Floridě, tam je hodně ostré slunce, takže ano, vyhýbat se, protože tělo má svou kapacitu. Tak jako máte kapacitu ve všem – v penězích, v sexuálních stycích, v nádeších, v tlukotu srdce – to zkrátka máte přiřazené k tomu ději ve hmotě těla svého jména. Takže i máte přiřazené množství pigmentu a může v určitém věku přijít skutečně děj, kdy najednou začnete mít občas někde flíček, kde ten pigment schází. Nevím také, kolik vám je let. Já jsem také tady jeden flíček objevila, tak uvidíme, mám ho ráda.

Ahoj Ivanko. Chtěla bych tě poprosit o radu pro jednu kamarádku. Zná učení IA, má tři děti, holčičku tři roky a dvojčata dva a půl roku, s mužem, se kterým jsou spolu docela dlouho. Muž má tatínka z nějakého arabského státu, což je jedno, jenom tomu odpovídá chování a jeho ego samozřejmě. Od začátku vztahu ji podvádí, což jí i říká, takže se s tím smířila a myslela si, že se to třeba časem změní. On jí celou dobu tvrdí, že je normální a že to tak dělá každý muž, ale že to ty ženy neví. A takhle se jí snaží manipulovat ve více věcech. Měli různá období, jednou se i rozešli, ale ona čekala dvojčata, a tak se domluvili, že budou spolu. Jemu nevyhovuje, že M..... neumí vařit, nemá uklizeno a nevypadá podle jeho představ, takže často kvůli tomu nadával, několikrát se s ní i rozešel, někdy i bil, byl na ni agresivní, ale občas přišel i s dobrým nápadem a zašel třeba k psycholožce. Řekla mu, že jsou zcela odlišní a že si někteří lidé prostě nesesdnou. Nebo měl období, kdy se rozhodl, že nepil nebo byl

i bez sexu, ale vždycky to skončí a znovu se to opakuje. Moje kamarádka tvoje učení zná, je dost klidná, takže alespoň z mého pohledu by ty situace řešila v klidu a nechtěla odejít, protože by měla výčitky, že by se jim rozpadla rodina a on by zůstal sám. Tento rok na začátku přišla s tím, že už s ním asi být nemůže. A jeho chování je pořád stejné. Tak se domluvili, že se rozejdou a ona si najde bydlení. Jenže jeho ego začalo zkoušet. Ať zůstane a že ji miluje atd. atd., tak ona řekla, že už to nejde. A u něho se vystřídaly veškeré emoce ...

Zjistili jste, když pak mluvíte se satanem, to vidíte na očích, když běsní – když mu nasednete na lep, on něčím vyhrožuje, tam je nátlak, ale když ten člověk nemá, s čím by s vámi mával, už nepomáhají ani peníze, vyhrožování... kývnete, ať klidně jde... tak jak je vyděšený ten satan, on chce, abyste byli úplatní...

... takže se u něho vystřídaly všechny emoce a nakonec to dopadlo tak, že ji minulý týden vyhodil i s dětmi před dům. Vyhazoval jí z bytu do popelnice všechny věci apod. Ona, děti i já jsme byly úplně v klidu, jenom jsme vynášely věci do auta, potom jsem ji zavezla za kamarádkou, kde teď bude, než si najde bydlení. Za celou dobu chápu její chování. Jenom jsem jí v posledním roce radila, že by mu měla nastavit hranice a být přísnější. ...

Ano, někdy to zabere. Už to takhle došlo, uvidíme, jak to bude dál.

...Ted' má strach, jak to zvládne finančně. On má na ni půjčku sto osmdesát tisíc a ona každý měsíc pět tisíc splácí. Nejdřív jí řekl, že jí dá peníze na nové bydlení na kauci a bude jí dávat pět tisíc na půjčku a tři tisíce na děti a že nechce, aby si nechávala děti svěřit do péče, protože děti jsou jeho, ona je neschopná a nedokáže se o ně postarat a on za ně chce rozhodovat a mít je, kdy bude chtít. A když ona si nechá děti svěřit do péče, tak jí nebude dávat nic. A že půjčka je psaná na ni, takže jí nemusí platit nic. Zastrahuje ji tím, že stejně na děti ani peníze nemá nárok a že má všude známé. A kvůli té půjčce si nemůže zažádat o hmotnou nouzi. Přijde mi, že se na něho stejně nedá spolehnout, takže už je celkem jedno, co řekne a udělá, vlastně si ty děti může kdykoliv nechat a nevrátit jí je. Ona přijímá i střídavou péči, jak děti budou starší. Mohla bys jí, prosím, napsat pár slov? Nebo vysvětlit? A moc děkuji. Mám zkušenost, že když se se mnou rozešel partner, když jsem byla těhotná, ale my jsme se na všem v klidu domluvili, hezky to funguje, dceru miluje, teď čekám další holčičku, mám úžasného manžela. Byli jsme u tebe asi čtyři měsíce zpátky, takže víme, jak tvoje učení krásně funguje. Ale tohoto bych nakopala do prdele.

Pozor, stav bez ega je klid nitra. Jestliže ta tvoje kamarádka zachová klid nitra, pak jí můžou přicházet i pomoci z jiných stran. Ale opravdu ho potřebuje zachovat. Já si spíš myslím, že on vyhrožuje, že on útočí, děsí ztrátou dětí, a že kdyby mu řekla „tak jo, tak

si je vezmi“, tak že bude vyděšený. Většinou to tak bývá, protože najednou cítí, že nemůže nikoho ovládat. Satan nemá rád, když neovládá druhé lidi. A najednou mu někdo nepatří, někdo se vymknul těm jeho věcem. Ale samozřejmě vy k tomu potřebujete mít odvalu to říct. A to je hodně těžké. Takže pokud nemáte odvalu, nevádí, není to ještě nastavené, ale v klidu a v míru řešit věci a krok za krokem, den za dnem skutečně řešit věci, ono se to vyřeší.

Také se dá zajít – existuje v každém městě zadarmo právní poradna, jak se toto dá řešit, když ona má tu půjčku na sebe a nemohl to dostat on a teď jak to vyřešit, to se také dá. A pak krok za krokem a být trpělivá. Pozor, bez negativních emocí. Rozhodně, když už se rozhodla, že nemůže s tím člověkem žít, protože to zřejmě nejde podle jejích sil, tak už potom bude muset pokračovat dál. Nejde to udělat jako nárok, a pak zase ustoupit, to nejde, to nepracuje. To by se vrátily podobné věci, které se tam odehrávaly.

Děti jsou ale malé, takže samozřejmě teď musíte zvážit ty finanční nároky, jaké jsou, nebo budou... Ještě i stát chrání, to vím, teď matky nebo i otce, když dostávají alimenty a neplatí se ... vím, že ten krok byl ten, že rodič, který neplatí alimenty, tak pak třeba přijde o řidičák, soud mu to sebere, takže oni si dávají velký pozor. Dokud to nezaplatí, tak ten řidičák není vrácený. Ony existují páky, ale musíte si je najít. Čím klidnější budete, tím více rad vám přijde. Anebo více věcí vás napadne. Jakmile zachováte klid, tak vás napadne, jaké je řešení. Jinak to vůbec nedokážete.

Dobrý den, paní Ivanko. Už delší čas poslouchám vaše přednášky. Jsou super, děkuji. Mám takový dotaz. Před pár měsíci jsem potkala člověka, který tvrdí jako vy, že přišel z vyšší dimenze a teď tu je, aby pomáhal lidem. Většina věcí, které říká, jsou stejné, jako vy. Ale zdá se mi, že on sám se tím moc neřídí. A když se ho na to zeptám, tak říká, že on nemusí.

...

To je teprve část dotazu, já budu pak pokračovat. V určité fázi, když přicházelo nadjá kdysi, tak mi také řeklo, že „teď už máš obrovskou ochranu, teď už se nemusíš ničeho bát, nicméně, dělej si, co chceš“. Bacha, to je past. Když tomu ten člověk uvěří, tak neprojde hmotným vědomím. A už jsem to vysvětlovala kdysi na přednáškách, že kdybych se tak chovala, dejme tomu v autě bych si dělala, co chci, nedodržovala předpisy... jsou tu určité hmotné předpisy a jsou nastavené v tom hmotném lidském světě, které musíte dodržovat, protože by byl určitě nějaký zádrhel a věřte mi, že to nadjá by to mělo už v tom programu zaznamenané, že vás něco má klepnout přes prsty. Jenže jsou lidé, kteří ještě nemají odloženou pýchu, a najednou jim to přeroste přes hlavu a řeknou si „ne, teď si můžu dovolit, co chci, nic se mi nestane“... to je také zkouška. Vidíte, všude na vás číhají malinké pastičky proto, jestli jste supermistři a nebo jste obyčejní lidé. Takže si na to dávejte pozor, a i když vám je řečeno opravdu z nitra – nikdy nevíte, jestli je to ještě hlas hmotného vědomí, přeci jenom slabý anebo jestli je to už opravdu božství. Jestliže jsme jedno, tak se musím chovat slušně. Nemůžu si dělat, co chci. Takže toto je pravidlo. A musí to skutečně ten člověk dokázat, protože on je vše. Aby se stal vším, musí se chovat k ostatním jako sám k sobě. A jestliže pro ostatní má pravidla a pro sebe ne, bacha, to už víte, že to zavání.

... Dokonce se snaží lidi napravovat za každou cenu. ...

Tam je ještě bílá magie.

... Prý přeci tady ty blbce nenechá. To jsou jeho slova. Měli jsme v plánu jít na vaši jednu besedu a on chtěl jít se mnou, ale prý pár dnů před besedou se s vámi spojil a informoval vás, že bude na besedě. ...

S nikým jsem nemluvila.

... A také prý cítil, že i vy jste se na něho přišla podívat. ...

To mu projektovalo tělo. To je – hmota je moudrá, obrovsky moudrá. Dobrý učitel.

... Nakonec se ale beseda odložila. Chtěla jsem se zeptat, jestli jste toto vaše setkání s ním zaznamenala a pokud ano, tak by mě zajímal váš názor na tuto bytost. Děkuji za odpověď.

Tak, s nikým jsem se nesešla, nikomu jsem neradila. Věřte mi, že to bylo jeho hmotné tělo, které mu to předkládá. Tam je ještě ovládnutí hmotným vědomím. Protože si nenechal říct. Tam je ještě trochu pýchy, to je všechno.

Milá Ivanko, jak se daří světelným kořenům na Slunečnici? Díky za vše.

Daří se jim báječně, máme pět beden a všechny rostou a doufám i, že toho bude víc a víc. Je to super. A budeme mít i benefici a je tam pozvaný pan Ralf, na to se také moc těšíme, máme domluveného i překladatele, na kterého je zvyklý, takže bude dobře překládat z němčiny o světelném kořenu. Bude to na benefici, tak se moc těšíme.

Tam je teď tolik práce, že skáčíme z jedné práce na druhou, ale ono se to ustálí, až veškeré stavební práce projdou, ale teď si s tím musíme poradit.

Dobrý den, Ivanko. Zdravím všechny buněčky. Jak to prosím je, když se řekne „ať se rozhodne“, když je stejně dané i to rozhodnutí. Děkuji, že jste.

Ano, vy musíte žít ve dvou rovinách. V jedné žijete vlastně v tom hmotném těle, kde se řekne lidsky „rozhodneme se“, ale je to ve skutečnosti už vaše rozhodnutí je nastavené ve vašem těle, což samozřejmě člověk 3D neví a myslí si, že už on sám se rozhoduje a že mu do toho nikdo nemluví. Tak to není. To rozhodnutí už tam padlo. A to, co vás napadne v tom konečném rozhodnutí, tak to už bylo nastavené ve vaší schránce.

Dneska dokonce už i věda to ví, že v šišince se odehrávají desetitisíciny vteřiny dopředu děje, které vás rozhodnou, jestli půjdete doleva nebo doprava. Takže je to skutečně navlečené na sobě a je to dobré rozhodnutí, které učiníte. Byť by skončilo podle vás špatně, tak jste si tam šli pro zkušenost. Protože 5D člověk nevrhne už do věcí, ze kterých v minulosti nepřijal jakoby věci. Uvědomte si, že když já považuji všechno za dobré, tak už to nemusím opakovat. Pozor, ale to musíte prožít. To není jako že „do prdele, to dopadlo hrozně, ale teď budu dělat, že jako dobrý“, tak to nepracuje. Takto ne. Protože

vy jste ten Bůh, ten ví vždycky, co se odehrává uvnitř. To je nastavené. Máte celý osud hmotného těla nastavený.

Milá Ivanko. Můžete, prosím, odpovědět jedné mamince tří dětí (8, 6 a 5 let), která o vás ví. Mají střídavou péči. Nejvíce jí vadí navádění a manipulace z otcovy strany. Zvyšuje to tak agresivitu dětí. Rozdílné přístupy péče, od dohody k výhrůžkám a výchovných věcí přes zadek, čím dál hůř se dají zvládat. Jak to má ta maminka řešit? Děkuji.

Uvědomte si, že jestliže došlo k tomu, že ta rodina se rozpadla a rodina došla ke střídavé péči, kterou určil soud, máte to v osudu nastavené, tak to budete muset respektovat. Samozřejmě ne každý partner se chová, jak by měl. To víte všichni z vlastní zkušenosti. Tam mohou být třeba nějaké msty z minulosti, různé nedořešené věci a samozřejmě nemoudří rodičové všechno hodí na děti. Nezapomeňte ale také, že i ty děti si vybraly tento osud. A ony si mají vybrat. To znamená, že jestliže některé z těch třech dětí bude inklinovat k chování otce, bude to tam a někdo z nich může inklinovat k chování matky. Ta matka by ale měla za každou cenu zachovat klid, nebo alespoň jeden z těch rodičů, který je méně agresivní – teď budeme mluvit nestranně, ať jsou to muži nebo ženy, to může být vždycky tak. Uvědomte si, že když já budu mít partnera, který bude děti navádět k různým věcem, to znamená, bude mě pomlouvat, křičet po mně, že jsem špatná máma a dělat spoustu věcí, aby se mi přes ty děti pomstil... Dokud mi to bude překážet, tak se to bude dít dál, protože ten Satan je přítomen v těle partnera, ale i dětí. Když ví, co na mě zabírá, tak tyto věci bude samozřejmě dělat. Já musím prokázat absolutní klid. Musím být rázná a neústupná ve věcech, které se týkají mé doby starání se o děti. Pokud by ty děti to nedodržovaly, byly by už větší a dělaly by si i u té maminky, tedy u mě, co by chtěly, tak pak už bych do toho zamontovala i sociální péči, kde by bylo zapotřebí, aby někdo viděl, jak se ty děti chovají, samozřejmě, ale zase pozor – bez útoků na otce. Jak to chcete udělat? Soud určil střídavou péči. Jestliže já budu útočit, nikdy se nedopídím výsledku. Já sama jsem zažila – vlastně ne tedy střídavou péči u našich dětí, ale můj muž se nemohl dlouhou dobu smířit s tím, že jsme se rozešli, takže tam nebylo moc hezkých výroků, ale mně to nevadilo. Mně to nikdy nevadilo. Já jsem věděla, že nemluví on. Že on je moje vědomí a mluví vlastně ta hmotná složka, která to chce. A já jsem nikdy před mými dětmi nepoužila nic proti jeho osobě. Já jsem věděla, že mě to dožene, samozřejmě. A ty děti si mohou vybrat.

Vezměte si, že jste dítě, přijdete k jednomu rodiči a ten útočí a pomlouvá toho druhého, tak se budete bránit, protože máte v sobě oba dva rodiče. Budete se snažit to zmírnit. Takže tady vám bude hrozně. A když ten druhý nebude útočit, tak tam vám bude dobře, protože nemusíte bránit toho druhého. A ta bytost si smí vybrat, jestli bude taková anebo maková. Takže je vždy na pořadu ten vývoj, který je evolucí nastavený ve vývoji toho dítěte. A ten stav osudu si ty děti skutečně zvolily, takže to mají prožít. Zřejmě něco podobného v minulosti zažily, takže musí ty dopady vyzkoušet samy na sobě.

Já vím, někdy je to náročné, ale později uvidíte, že se vždycky vyplatí. A pokud to nepůjde po dobrém samozřejmě a děti by prokazovaly známky toho, že jsou agresivnější, neposlouchají, dělají si, co chtějí, tak by stálo za to udělat nějaký dozor,

který by to kontroloval, popřípadě změnit i to soudní rozhodnutí o střídavé péči, protože nemusí vyhovovat. To se dá, ale chce to čas. Chce to čas a klid a trpělivost. A hlavně stav bez negativních emocí. Děje se to, co se děje, takže to zhoršujete, když to skutečně odmítáte.

Ivanko, zdravím a prosím o odpověď na otázku ohledně sezonní opilsti. Za šest let, co tě poslouchám, se mi úžasně mění život, ale zatím tělo nezvládlo přestat pít alkohol. Piju pouze pivo, ale i přesto jsem občas přiopilý. Prošel jsem si v čase, koho jsem odsuzoval, ale zatím to nestačí. Co s tím? Díky.

Nesnaž se si myslet, že jsi špatný, když se to děje. Že to je závada. Jestliže proti tomu budeš bojovat, tak se toho nikdy nezbavíš. Tobě musí vlastně dojít, že to nechceš. Pak se také musí prokouknout ten stav, kdy už jsi přiopilý a překážel by ti, nechtěl bys, aby se to dělo, tak si vzpomeň, jaké pocity v těle uvnitř jsi měl, protože tím pádem jsi ve vězení toho těla jako duch. Takže si pamatuj tento pocit a to ti může dát sílu. Je to podobné, jako kdyby někdo se opil a bylo mu strašně špatně – někomu to stačí jednou v životě a pak už vždycky řekne „ne, v žádném případě, už si to nevezmu“. Ale jsou lidé, kteří ne, kteří se k tomu vrací zákonitě, ale vy to potřebujete prohlédnout. Toto jsem si vyzkoušel a není to moje parketa. To stačí. Pokud je to ale tímto způsobem, že se to jednou za nějaký čas vrátí – tak si udržet třeba jedno dvě piva, to stačí. To není nějaké drama. Nebojuj proti tomu. Jestli se ti to někdy přihodí, tak řekni „tak zase jedna dobrá zkušenost, zase jsem se trochu picnul, je mi dobře“. Být hodný, když jsem přiopilý...

Víte, jak se pozná hodný člověk? Ne, abyste to teď pořád zkoušeli (smích). Že se fakt ožere a je hodný. Zlý člověk, nebo člověk, který je velice negativní, se pozná, byť by normálně tak nejednal, že se hodně opije a on neudrží to tělo. Tělo je oslabené tou opilstí, a pak ta agresivita vylézá na povrch.

Můj tatínek byl strašně hodný. Ten byl až otravný, když byl opilý. Málokdy byl, ale když se opil, tak to bylo samé: „Ty jsi moje holčička“. Já, to mě... (smích). Bacha na to. A takto se pozná, že je člověk hodný. Tak jestli jsi hodný, když jsi opilý, tak alespoň jedna pozitivní zpráva. Musíš na tom všem hledat pozitiva. Neboj se, to padne. Nedělej si s tím starosti.

Ivanko, prosím tě, kdy bude další přednáška Libora Fejty o Vesmíru pro veřejnost? Děkuji.

Já nevím. My jsme se teď s Liborkem dlouho neviděli. On je fakt hodně šikovný, je strašně fajn, a když jsme byli teď naposledy v Srbsku – doufám, že to teď slyší, že se nám stýská – tak mi poslal fotku, kde byl vyfocený přes Pavlítku Červenou a vzkazoval, že teď žije nádherný život, že poslední dobou se opravdu věnuje rodině a o víkendech – oni mají kapelu, trempíci, jezdí do přírody a mají tam hodně nástrojů, věnují se přírodě a že má nádherný život. A že o takovém se mu ani nesnilo. Ano, to stačí. Když tak ho zkusíme nějak kontaktovat a až to bude domluvené, tak to dáme na web, abyste o tom věděli, protože to bylo moc hezké. Bylo to několikrát, bylo to jednou v Rumburku, co si pamatují, pak byla, když jsme byli v Krkonoších, pak byla v Ulitě, a pak byla v

Košicích. A ve Žďáru. Ty jo, těch bylo. To už jsem úplně i zapomněla. To je pravda. A pozor – on každou i vyžrával. Každá byla lepší a lepší. Takže já ho budu kontaktovat a uvidíme, jestli ho přemluvíme.

Drahá Ivanko, měla bych dotaz. Pokud bude možné na něj odpovědět v některém z následujících setkání. Můj partner i já jsme vysoce postavení manažeři. Nesrovnalosti v našem partnerském vztahu nastali po narození našeho prvního dítěte. Nyní máme dvě děti (3 a 1 rok). Můj partner je workoholik, má vysoké pracovní nároky na sebe, ale i na své okolí a provoz domácnosti a výchovu mám hlavně na starosti já a on se zabývá svým podnikáním. Bývá celé dny v práci, občas vypomůže s nákupy, starší dítě vozí do školky, po jeho návratu domů je unavený, často na mě, ale i na starší dítě bývá nepřijemný. Padne i nějaká ta výčitka či vyjádření nespokojenosti na mou osobu. Je veliký puntičkář, vyžaduje práci na sto procent i od ostatních. Navíc máme rozdílné názory na výchovu, které problém jen prohlubují. Partner zastává způsob výchovy jako za starých časů „cukr a bič“ a já určení hranic dětem, ale výchova s láskou. Víím, že jsme si oba tyto životy vybrali, ekonomicky nestrádáme, takže by nemusel věnovat práci tolik času. Ráda bych se zeptala, jak se mám chovat, aby slevil ze své náročnosti a byl vděčný za všechno, co máme? Děkuji za váš čas a za vše, co pro nás všechny děláte.

Toto bude asi hodně těžký oříšek. Ono jde se s tím člověkem nějak pobavit. K té výchově – já řeknu jenom to, že každé dítě, i kdybyste jich měla deset, tak bude jinak inklinovat k DNA buď matky anebo DNA otce, to znamená povahovým vlastnostem. Takže když budete mít několik dětí, tak některé děti mohou být po vás a některé po otci.

Já bych to asi řešila tím, zatím děti jsou malé, že bych se snažila s tím mužem v klidu domluvit, protože v rodině by to mělo vyhovovat po všech stránkách, tedy z té ženské strany i z té mužské strany a pokud on by tvrdohlavě odmítal něco řešit dál a jel by si v té své linii, tak mu třeba jenom naznačit, že by to také třeba „nemuselo dopadnout dobře“, že by to mohlo někde narazit, aby se lekl. Protože někdo si skutečně ujíždí po těch svých věcech, které ho baví – a ta práce ho evidentně baví. Nestrádáte ekonomicky, ale on je neustále pryč, a pak se nechce zapojovat do těch prací. Ale pozor, zatím si važte všeho, že máte ekonomické zázemí, že máte partnera, který i občas pomůže... Zkuste být bez negativních emocí, snažte se vyrovnat. Samozřejmě pozor, nerozdělovat svoji výchovu od jeho, protože před dětmi byste měli být v jedné linii. I když třeba nesouhlasím s tím, co řekne můj partner, ale víím, že musíme být jako jedna, protože děti potom využívají – tam narůstá ego, když ví, že rodiče jsou proti sobě v rozhodnutí. Potom narůstá dítěti ego v tom smyslu, že to, co mu nepovolí jeden rodič, tak jde za tím druhým, aby ho udrndal. A to už je nebezpečné. Tam už je vypočítavost, vyčůranost, kdy víím, že to dostanu u toho druhého a vydírám tím, že upřednostňuji toho rodiče, druhého rodiče to mrzí, takže možná přidává na jiných podnětech... Pozor, to je nebezpečné. Takže ať se vám to líbí nebo ne, budete muset... Dodržujte si ty věci, když jste sama s dítětem doma, ale pokud jste tam společně, tak byste měli mít jeden jediný postup. To dodržet u výchovy dětí a potom se tedy domluvit. To je jediná šance.

U těch workoholiků to někdy dopadá v osudu tak, že oni se tak věnují práci, že opravdu přijdou o rodinu. Např. si žena najde jiného muže nebo muž si najde jinou ženu. Tam přijde nezáměr, nebo osamělost na jedné straně, na druhé, a pak je údiv „vždyť já jsem to dělal pro rodinu“. A proto je dobře si o tom promluvit, protože některý ten workoholik, který miluje tu svou práci, má pocit, jak dobře zabezpečuje rodinu a že péče o děti je práce ženy. Jeho vůbec nenapadne, že by dělal něco špatného, takže komunikace je na místě. Ale v míru, v klidu, bez ostří nožů, bez nějakého šermování, říct si, co od partnerství chcete. Chcete být víc s ním, a pokud nebude rodina jednotná, tak byste o ni mohli přijít a jestli on vás má rád, jako že věřím, že má, má tam samozřejmě dvě děti i vás, tak by si o tom měl popřemýšlet. Zatím bych to řešila jenom tímto způsobem. Samozřejmě záleží na vás, a také uvidíte, jaká je jeho reakce.

Dobrý den, paní Ivo. Měla jsem možnost poslechnout si vaši přednášku na youtube, odkaz mi poslala kamarádka. Touto cestou jsem se s vámi potkala úplně poprvé. Bylo to pro mě velmi zajímavé, hned jsem si naposlechl ještě jednu. Děkuji. Možná vám bude připadat můj dotaz zbytečný, ale přiznám se, že mi leží v hlavě otázka, zdali se má člověk při vzniku nějaké nemoci léčit, či ji jenom přijmout, jak se zmiňujete a nechat vše průběhu samotnému. Jsem zdravotní sestra a denně se setkávám s lidmi, kteří vyhledávají naši pomoc. Častokrát mě napadlo, že léky nejsou úplně ta správná cesta a že je hodně důležité si nejprve udělat pořádek sám v sobě. Chci vědět, jestli když člověk onemocní třeba rakovinou, má podstoupit léčbu či nikoliv? Moc vám děkuji za váš čas a případnou odpověď.

A vy už asi odpověď znáte. Samozřejmě že se musí léčit. Tady jde totiž o něco jiného. Ten dotaz se mi velice líbil, protože vidíte – to je čerstvý človíček, který přišel, ještě neslyšel nic, ale on je velmi důležitý pro vás pro všechny. Tady uvidíte a vlastně i tady je nastaveno, že člověk je nemocný jenom z toho, že podlehne odporu svého těla. Nechá se přemluvit tím tělem. Tím vzniká nemoc. To je devadesát procent, možná i víc, nemocí, které jsou tady na světě. Jsou to platby za věci, které proběhly v útoku vašeho těla směrem na svět, tedy sami na sebe, protože vy jste všechno, což jste předtím nevěděli.

A teď si představte, přijde do nemocnice člověk, který má nějakou nemoc. Ano, on se musí léčit, protože on má bolesti, on má nějaký problém, potřebuje něco odoperovat, to je všechno v pořádku. Je to jenom mechanická záležitost a i ta bolest při tom zákroku a při tom léčení je vlastně platbou za to, co se odehrávalo a ten člověk má čas si takzvaně „trošku pobejt a popřemýšlet“ v meziprostoru běžného života... A věřte mi, že i lidé, kteří nevědí vůbec, o co jde, ryze 3D člověk, i ten ten čas potřebuje, protože on najednou zjistí úplně jiné hodnoty. On si neváží toho, že mu bylo dobře. Převládají mu obrazy, které tam jsou – třeba soused, který je strašně protivný a hází mu něco na pozemek, nemůže se s ním domluvit. To je pro něj důležité, nic jiného neexistuje. A najednou přijde bolest jeho těla, která je důležitější. Bolí ho to, nedá mu to odpočinout. Takže nemoc je pro vás záchranou. Je tam takové to dorovnání, že něco pochopíte, změní to pozice důležitosti ve vašem životě. Proto je to důležité. Za druhé – jestliže se toto děje,

přijde tam – já vlastně vysvětluji vám jako lidem, proč jste nemocní. Kdybyste ten odpor nepřijali, což je nastavené, že přijmete, jenže v této době se tady mění prostředí, to znamená, mění se planeta na planetu tzv. božskou vědomě. Do této chvíle byla planeta božsky nevědomá. Bůh byl vymístěn na pozici nějaké představy a ta hmota vztahovala ruce k Bohu, aby se modlila, aby po něm něco chtěla, aby mu žalovala, a samozřejmě hmota trpí tímto způsobem. Vy si připadáte, že jste tou hmotou, ale nejste jím. To znamená, že já jsem přišla proto, abyste věděli, jak nemoc vzniká. Což přede mnou hladina třídy osmé nevěděla, tam ještě ten Satánek si s vámi pohrával, proto vám dal do ruky dary. Stali jste se léčiteli, zasahovali jste do karmy, tedy do odporů, sbírali jste zdánlivě minulé odpory – to bylo pouze zdánlivě, tam si hmota s vámi hrála obrovskou hru. Jednomu dala dar, že umí sebrat tyto odpory a druhému tělu, které ovládal ten samý Satan, bolesti odebrala. Ano, ten člověk se vyléčil, ale nepochopil proč. Za dva dny šel někde a udělal ten samý odpor, takže se mu buď nemoc vrátila, nebo vznikla někde jinde podle toho, jak prožil ten následný odpor. To znamená, že Iva nikdy neposuzovala, že někdo byl špatný-dobrý. Ne, v období bílé magie jste si museli projít, protože jste potřebovali pochopit, že vás zase hmota rozdělila a načapala vás vlastně a nalákala vás na švestičky. Když jste si mysleli, že někdo chce být lepší, tak si přijal dar. Jenže pozor – dary jsou jako štafetový kolík.

Zkuste si představit – budete mít osmou třídu a devátou. Osmá třída bude mít dary, a když se chcete dostat do deváté, musíte vrátit dar. A teď ten Satan nalhává: „Nevracej ho, dostals ho od Pána Boha, ty tady uděláš spoustu práce, tolika lidem pomůžeš.“ Pozor, není to tak, toto dělá jenom osmá třída, takže když vy vrátíte dar, tak někdo ze sedmičky postoupí a dar dostane. Je to jenom průchod. Všechno je jenom jako průchod'ák. Nic jiného. Vy se neustále vyvíjíte a váš vývoj nikdy nepřestane. A máte před sebou hodně dlouhou cestu. Takže tyto děje jsou vlastně takto nastavené.

Takže, tam v té nemocnici nebudou lidé, kteří nemají odpory – ti se tam nedostanou, ale budou tam samozřejmě lidé, kteří tam jsou s nemocí. A jako zdravotník, jako lékař, jako sestra – vy musíte tomu člověku pomoci. On si zaslouží tu bolest, on ji má, on si ji zažije a zažije si ji v té míře přesně, která bude rezonovat s mírou vaší pomoci, která už je také nastavená. Takže ano, určitě léčit.

Já jsem ale nikdy neřekla, abyste se neléčili. Naopak, tam spíše jsem zaslechla hlasy, které mě někdy obviňovali z toho, že upřednostňuju lékaře a pomlouvám léčitele. Tak to není. Já jsem nikdy proti nikomu nic neřekla, já vám jenom vysvětluji systém, v jakém se pohybujete a v jaké iluzi vlastně v minulosti člověk žil.

Samozřejmě, když ještě odpory nějaké v minulosti máte nezaplacené, tak je musíte doplatit. Ony se objevují průběžně a jsou zase hotové v celém osudu, to znamená, když ještě nemáte zaplacené poryvy dejme tomu před dvaceti lety nebo před pěti lety a má třeba přijít až teď, tak on skutečně přijde a vždycky rezonuje s vývojem lidí i okolo vás. To znamená s někým z rodiny, kdo by měl třeba lítost nad vámi, nebo kdo by zase měl třeba zlost, že kvůli tomu nemůže jet na dovolenou. To jsou různé varianty – všechno skutečně ladí podle toho, jak jste smluvení jako jedna jediná bytost Duch. A každý ve své úrovni musí prokázat a prožít to.

A teď proč. Kdybyste to neprožili, tak byste se sami o sobě nedozvěděli, jak jste reagovali. Vy tam jste přilepení jako pozorovatel. Ale nejste tím, za co vás tělo považuje a vnucuje vám to. Vy tam jste skutečně jako takový přísedící u soudu a pamatujete si, co se dělo. A proto je dobře, že jste to všechno prožili.

Takže tady odpovídám – ano, léčit, je to správná cesta. Uvědomujete si, že zdravotnictví v této míře, v jaké funguje u nás, je vlastně takový výdělečný systém na zdraví? Vlastně čím víc lidí je nemocných, tím víc se vydělá. Takže až jednou budete všichni zdraví na planetě, což jednou ta doba bude, tak zdravotnictví by padlo. Spoustu věcí nebude muset být.

Přemýšleli jste někdy o tom, že každá bytost, tzn. planeta, když je jednou bytostí, tak kdybyste neměli hranice, které máte, nedrželi jste si ty své majetky a ty své míry kont – pozor, někteří jsou obrovsky bohatí, někteří jsou obrovsky chudí, tak tehdy byste měli všichni dostatek. Ano, měli byste. Tady právě tou mírou toho, co je všechno schováno a v nepohybu, tak vlastně to by stačilo pro všechny lidi. A opravdu, čím víc byste vydávali, tím víc byste dostávali. To ale chce, aby to pochopila drtivá většina lidí, o čem to tady ve skutečnosti je. Ego útočí o to, aby mělo větší plat, víc peněz v bance, větší dům, aby ukradlo druhému... a pozor, je to správně. Není to kritika tohoto systému, ten systém je nastavený pro 3D, abyste se v těchto zdánlivě zdánlivě dramatických věcech vyučili tomu, že jednou budete celiství. Takže vidíte, že všechno je správně, byť je to někdy velmi dramatické a těžké. Vy si s tím jenom budete muset umět poradit. A čím líp si s tím poradíte, tím líp pro vás, protože pak už se s tím nikdy nesetkáte.

Ivanko, prosím, mám problém ustát emoce v době před menstruací. Nemám to vůbec pod kontrolou. Jsem přecitlivělá, hádám se, brečím, křičím, řeším věci z minulosti, které jsem myslela, že už mám vyřešené. Než si to stačím uvědomit, už se to děje a jsem jako v nějakém snovém stavu. Někdy mám pocit, že to pozoruji a zároveň se to děje, ale nejde to zastavit. Když se pak uklidním a na situaci se podívám zpětně, jsem pak v šoku, jak jsem se chovala, a mrzí mě, že se tak ošklivě chovám. Vím, nemám si to vyčítat. Ego přebírá vedení a já s tím nemohu nic dělat. Stále se to opakuje. Před každou menstruací. Co mám dělat? Proč se mi to děje? Jinak jsem celkem v klidu. Snažím se vše přijímat, učím se a platím. Posílám pusy a děkuji za vše. Nahrávky z přednášek jsou super, klidně to na některé přečti, třeba nejsem jediná, kdo to řeší.

Pokud by ti překáželo a vadilo by ti, žes to dělala, tak jsi zase hmotou.

Chápete to?

To dělalo tělo T....., já s tou T..... nemám nic společného. Jestliže si toto uvědomím, tak se stávám skutečně duchem. Tělu vyhovuje, že vám podsune zase výčitku. Ono to udělá a ještě zase podsune výčitku, jako na stříbrném tácku. Tím vám připrůsuje odpor. A vy příště zase to nedokážete. Vždyť přeci už je hodně zkušeností a potřebujete vědět, že to byla dobrá zkušenost a konečně už vím, že tedy do tohoto nevezu. Až budu mít příště před menstruací, tak si budu zkrátka to tělo hlídat v tom, abych nezažila znovu ten

nepříjemný pocit, těch následných nepříjemných pocitů, jaká jsem byla ošklivá... Ne, vy jste nikdy oškliví nebyli, chápete to? To dělá hmota sama. Hmotě jde o to, aby na vás hodila tu roli. Abyste byli najednou tou hmotou a tím tělem. O to jde, o nic jiného. Člověk 5D ví, že je Bůh. A že za nic nikdy v životě nemohl. A pozor, ani druzí, protože i druzí jsou On. Byl to děj, který vám vlastně pomohl prolnout se hmotnou složkou, přes všechny role, které tady kdy existovaly. A už jsem o tom mluvila, je to několik let zpátky. I vy jste byli Ježíšem, protože jste Duch. Jste jeho skutečný základ. I vy jste Ivou. Jste vším ze své jednotky, kterou jakoby zdánlivě představujete směrem na všechno, co se okolo vás děje. Takže pozor, musíte přijmout svět se vším konáním včetně svého těla. Teprve tehdy máte šanci.

Já, když jsem byla jako holka a věděla jsem, že mi nebude dobře v těchto dnech, tak jsem si ten první den, když to bylo nejhorší, někam zalezla. A dopředu jsem říkala: „Hele, mně není dobře, tak já půjdu někam na stranu ...“ A pak jsem zjistila ještě lepší věc, že naopak, místo, abych si zalezla, tak jsem tělo oblékla, i když se mi tisíckrát nechtělo a nebylo mi dobře, tak jsem to šla rozběhat. A to pracovalo ještě lépe. Ale každý si na sebe najde ten nejlepší háček. Vy si to musíte vyzkoušet sami.

Měla jsem kamarádku, která, když se špatně vyspala, tak dceru, kterou obrovsky milovala – té tehdy byly čtyři roky – tak na tu čtyřletou strašně křičela, protože když se nevyspala, byla protivná a ta malá holčička pořád štěbetala. A když začala štěbetat: „Nekřič, nemluv na mě. Já jsem ti říkala, že když vstanu a blbě se vyspím, tak na mě nemáš křičet.“ A pak celé večery trávila v horké vaně, aby si nahřála břicho. Protože pak mívala výčitky sama k sobě, zlobila se, tak trojka, dvojka, to bylo úplně zdemolované... to se musí zkrátka naučit. Této ženě to trvalo sedm let, než se toho zbavila. Pak už se to nedělo. Já jsem říkala: „Podívej se, přece ta malá nemůže za to, že ty ses nevyspala. Máš chodit spát dříve. A pak brečíš sama, žes jí toto udělala. Tak, prosím tě, jednou už konečně tu pusku budeš držet a neřekneš to.“ Sedm let to trvalo, ale dokázala to.

Toho se všeho zbavíte. To jsou hormony, které vydává tělo a ví, že to s vámi takto cvičí, tak ono je příště zkrátka zase vyrobí. Té hmotě to vyhovuje. Hmota je dobrý učitel.

Milá Ivanka, je možné, že starý otec sa prišiel rozlúčiť dvadsiatyšiesty deň od úmrtia? Včera večer sa mi snívalo, že som bola so starkým a hovorili sme si, že sa ľúbime. Pobožkal ma, objímali sme sa ako na rozlúčku. Potom som sa zobudila, niekto mi zaklopal na okno, pustil sa mi vysávač, ktorý bol vybitý. Je možné, že jeho vedomie mi prišlo povedať, že odchádza rozlúčiť sa?

Ano, ale je to zase jenom iluzorní vědomí Jednoty. Když ještě byste po tom toužili... Víte, nejlepší je, když přijmete tu smrt, což já vím, že tato žena udělala, tak se toto rozloučení bude konat.

Moje maminka, která velice toužila po tom, aby tatínek v noci někdy přišel, tak ta se toho nedočkala, až po mnoha letech. To jsem vám vyprávěla, jak ten tatínek mi přikázal, abych koupila vlastně za něj květinu, kterou jsem tam dala, a maminka měla

opravdu živý sen a zažila si to. A to už si to maminka opravdu zasloužila, protože udělala obrovský kus práce a už se celkem smířila s tím, že tatínek není na světě.

Toto je prožitek ve hmotě v deváté třídě. Dříve jsme tady měli poslední osmou třídu, která vám vysvětlovala něco jiného. Tam byly ty děje jiné, protože každá třída ve hmotě má děje jiné. Tam se skutečně mění fyzikální zákony, takže jsou tam jiné pravdy, které jsou v té chvíli platné a musí být respektovány, než zase přijde pravda vyšší. A pamatujte si, celá časoprostorová křivka od vzniku planety, tak jak se prodlužuje čas hmoty, na které letíte, tak vždycky se to bude měnit. Po Ivě přijde někdo další, pak zase další, ale bude to pořád ten jeden jediný Bůh-duch. To jste si potřebovali všechno zažít.

Takže vy jste samozřejmě šťastní, že jste se mohli ještě s dědečkem obejmout, to je hezký prožitek, ale jinak to hodte za hlavu. Protože se vlastně objímáte sami ze sebou a nevíte to.

Poslouchám tvé přednášky šest let. Můj partner občas také. Přichází k nám stále více svobody a lásky. Stojíme spolu v kuchyni, partner se mi snaží něco vysvětlit, je to lehce bouřlivé. Poslouchám ho uvnitř s klidem. Střih. Sedím sama v hledišti divadla, na jevišti můj partner hraje zřejmě to, co doma v kuchyni, najednou cítím, jak se mé tělo usmívá a přichází obrovská vlna soucitu k partnerovi, ale i k mému tělu. Střih. Jsem opět v kuchyni, usmívám se na partnera, ten na mě zírá, vidím v něm sama sebe, vteřina, dvě, partner se také usmívá a objímáme se. Co jsme to vlastně řešili? Ivanko, děkujeme, děkujeme, děkujeme. Děkujeme za tvou lásku a tvé neúnavné vysvětlování. Překrásné hry na planetě Zemi. Máme tě rádi.

Ano. Když jste schopní v nějakém dramatickém okamžiku si uvědomit, že to je iluze, že vlastně vůbec o nic nejde, tak skutečně se to může neuvěřitelně změnit – ten děj. A je super, když jste dva, když žijete třeba spolu, nebo když kamarádka má kamarádku, nebo je to matka s dítětem, s dcerou nebo se synem, když si o tom můžete pohovořit. To už je velký dar. Obtížnější je, když jste v soudu někde sami a ještě nemáte nikde nikoho, s kým byste si... Ale tam vám teď docela pracuje facebook, přiznejte si, že tam se dozvíte spoustu věcí. A tam je opravdu kolik lidí, odpovídá tam na ty dotazy... je tam stejný počet dobrých odpovědí, moc se mi to líbí... Vždycky se přijde na něco nového a sami si na to... je to vlastně kolektivní práce. Je to perfektní, je to dobře vymyšlené. Pozor, je tam teď velmi hodně členů, ale ne všichni jsou aktivní, ale to nevadí, někteří si tam jen prohlíží ty odpovědi, někteří se účastní..., ale všechno má svůj rozměr a svůj důvod, takže máte tu možnost nebýt v tom sami a dozvědět se mnohem víc a ještě navíc tam uveřejnit to, co se vám stalo, co jste v tom životě zvládli a jak jste to tím klidem a přijetím najednou všechno mohli otočit, ten děj.

Milá Ivanko, bude-li to možné, moc ráda bych se tě na něco zeptala. Stalo se mi více než před dvěma lety, že mě očima doslova propálila jedna žena. Byl to moment, kdy jsem jí tehdy ještě s jakýmsi bílomágovským prosíkem řekla, aby se ve svém projevu zmírnila. Vrhla na mě neskutečně

zlý pohled, který doslova zchromil mé tělo. Nastalo okamžité bušení srdce, neschopnost udržet se na nohou, nemožnost se nadechnout, mžitky před očima, skoro ztráta vědomí, ale na židli jsem se udržela. Měla jsem pocit, že je to opravdu má poslední hodinka. Doznávalo to potom ještě několik měsíců, protože jsem se tohoto stavu svého těla bála a – už to vím, to bych neměla. Tak jednoduché. Byla a jsem s touto ženou v denním kontaktu a to dosud. Dnes už tomu všemu říkám „ano, bylo to dobré“. V konečném výsledku mi to pomohlo k chcípání ega, které ještě někdy dochcípává. Mohla bys k tomu, prosím, něco říci? ...

Ano, výborně. Tys to zjistila až teď, ale kdybys byla tenkrát v tu chvíli zralá, tak k tomu nedojde. To znamená, že už bys to věděla tehdy, nemělo to ten pocit toho umírání. A teď já tady přečtu ještě ... kde to je? ... „neskutečně zlý pohled, který doslova zchromil mé tělo“ – Hele, ukážu vám skutečnou realitu, jo? Dvě těla. Stejný Satan. Stejná hmota. Jedno vrhne zlý pohled a druhému začne bušit srdce. To je jeden jediný děj. To znamená, že kdybych já se nenechala vyděsit tím bušením srdce, že ona na mě něco poslala – to projektuje jedna jediná hmota – takto vás rozděluje hmota, Satan. Je to směšné. Zkuste si představit, když hmota ví, že třeba nesnesete, když vás někdo nevině z něčeho obviní. Tak to vaše tělo to má zaznamenané, takže někde se hledá a to už je nastavené, nějaká druhá hmotička, která vás samozřejmě falešně z něčeho obviní. Ona to udělá a teď ta vaše hmota zase udělá ten poryv toho horka – to je takové to zoufalství „to není pravda“... Neumíte „být za darebáka“. To potřebujete. Musíte odolat veškerému útoku hmoty. Takže si pište, že každý z vás – to jsou zkoušky, které jsou na vrcholu – někdy bude muset být za obrovského lumpa. A musíte se s tou situací vypořádat bez negativních emocí. Vy jste to chtěli po tom druhém hmotném těle, aby vám to udělalo, vy jste prokázali, že je vám to jedno. Jakmile vy se necháte strhnout hrou toho druhého těla, která je iluzí – skutečná realita je, že vy dva, vaše vědomí, jste jedno, a když se necháte strhnout tím dějem toho těla a zaútočíte na něj, že on je špatný, co to udělal... nebo cokoliv, že třeba to je černá magie, co na vás posílá, tak se vaše vědomí roztrhne. A musí se opakovat, protože vaším úkolem je sjednotit veškeré vědomí planety jako svoje. To byl původní stav před vyhnáním z ráje. A vyhnání z ráje bylo obalení planetou vašeho vědomí a uvěznění na obrovskou dobu. Rozumíte? Toto je princip.

Takže, úžasný děj, úžasná paní. Jak bych já vlastně mohla prokázat, že to umím, musela jsem to prožít. Takže pozor, kdo to tedy posílal? Ano, vaše vlastní vědomí. Poslalo tuto hmotu a obléklo si tuto hmotu, abyste zjistili, že umíte odolat té hmotě. A ten hmotný pán se pak ukloní a je rád, že splnil úkol. Slíbil vám to. A i on je vy. Nezapomeňte. Dneska jsem vám vysvětlovala, že je to vlastně jenom fyzikální zákon, kdy se mohli na začátku druhé a na konci druhé dimenze vytvořit hmotné složky, abyste konečně se mohli pohybovat na hmotě. Jinak furt byste byli rozplizlí někde, jenom blaženost a nic by se nedělo. Nic. To nejde. Vy vlastně ve skutečnost ztvárňujete tvorbu, aniž byste si to uvědomovali.

... Vzpomněla jsem si na to ve chvíli, kdy bylo řečeno něco o neupřímném člověku, který není schopen podívat se člověku do očí. Za sebe bych si

doplnila, že jsem si později po této události uvědomila, že se mé oči dívají jaksí jinak. Že i když se dívám někomu do očí, nevnímám tam žádné propojení, dívám se tak nějak skrz toho člověka, či jak to říci. Zdravím tě z hor.

Ano, mně také lidé často říkají, že když se mnou mluví, tak koukám jako někam za ně, ale já si to vůbec neuvědomuji, já koukám na ně. Tam přestane být takový ten ostrý pohled, který kouká tak normálně, jak jste zvyklí. Kolikrát jsem třeba s někým mluvila a on pořád takto dělal jako... nevím, jestli šilhám nebo ... ale já to nevnímám, já se dívám na vás, jenom vy to vidíte jinak. To je vlastně nestranný a široký pohled vlastně vědomí. To jste vy.

Milá Ivanko. Jedu na tvou přednášku do Teplic a předem posílám dotaz. Je mi padesát devět let a jsem zdravotní sestra. Pracovala jsem řadu let v zubní ordinaci, kolem čtyřicátého roku se u mě projevil třes rukou a hlavy. Je to u nás rodové. Třásla se i babička, moje maminka se skoro nenají. Medicína to nazývá esenciální tremor. Jedná se o chybné dráždění sympatiku a parasympatiku. V pravé hemisféře mi našli ložisko. Léky nás pouze utlumují. Raději používám homeopatika a bylinky. Musela jsem skončit v zubní ordinaci a nyní pracuji v centrální sterilizaci. Práce mě baví, ale nosím těžké nástroje, takže se třes zhoršuje. Poslouchám tvé přednášky a pomáhají. Vše přijímám s pokorou, vše je dobré. Prosím porad', co pro to mohu udělat, zhoršuje se to. Děkuji. S láskou ...

To je náběr DNA. Teď to bude znít jakoby dramaticky, ale neboj se. Když budeš přijímat věci tak, jak jsou – zatím se to léčit samozřejmě nedá, ale v budoucnu se to bude umět vyřešit. Nicméně, vysvětlovala jsem, že když člověk má – a toto se týká vlastně náběru těla, je to dědičné samozřejmě v tom smyslu – jestliže máš ložisko v pravé hemisféře – ta pravá hemisféra je situace, kdy člověk vyhlíží dopředu, co bude. Když tam byla babička a maminka a možná ještě někteří předkové, tak je možné, že jsi možná i nějaký čas v minulosti vyhlížela, jestli to také mít budeš nebo ne, s obavou. Tomuto se říká vyhlížení. Jestliže žiju tady a teď – tam by mohlo možná dojít tenkrát k tomu, že se jakoby přitíží v tom smyslu, ale stejně bys to asi měla, je to oblečené. Situace se dá zmírnit skutečně jenom tím, že tu věc přijmeš a zatím, dokud nejsou na to léky nebo nějaké i mechanické zákroky, které by tam mohly jednou v budoucnu být, na to se přijde, takže si nepoškodíš tělo odpory. Bylo by to horší. Tam vy si neumíte představit, vy si zaděláváte, když třeba jste znechucení situací... Ne, ne, ne, klid. Všechno máte dočasně, všechno jste si oblékli pouze dočasně. A všechno, co k tomu patří, potřebujete doprožít. Tehdy už máte šanci se toho zbavit navěky. Další, hlubší odpor v budoucím těle nebude.

Ale i tady můžete, a vy to samozřejmě nepoznáte, nabrat obrovskou úlevu. Ten, kdo by to odmítal, ten by měl mnohem víc zdravotních problémů, protože by si uzavíral tělo. Vy to nemůžete posoudit, to by musel mít jeden stříh tohoto života a druhý bez odporů – jeden s odpory a druhý bez odporů, abyste mohli porovnat, ale věřte mi, je to tak, já

se dennodenně setkávám s lidmi, kteří tam skutečně ty časové zápisy mají a většinou, drtivá většina těch lidí, si vzpomenu, co se tehdy odehrávalo, i když nejdřív nemohou... třeba muži si velmi špatně vzpomínají, my ženy jsme na tom trochu lépe, protože máme děti, víte najednou, kolik bylo dětem, dovedete si připomenout, ale muži ne.

Jednou jsme tam měli pána, já mu říkám: „Sedm let zpátky máš obrovskou vztahovku do hmoty“. „Nevím, co bylo.“ „Tak dobře, tak jsi ženatej?“ „Ne, jsem dvakrát rozvedenej. ... Aha, to byl druhý rozvod.“ Takže pak to člověk musí trochu dolovat, tam se odehrávají věci, které ten člověk nemohl v tu chvíli přijmout – to chování toho partnera tehdejšího, takže nějakou tu vztahovku si tam zadělala a teď má dopad, teď ho bolí ledvina, takže se to v tom těle objeví.

Ano, všechno má svůj čas.

Dobrý den, Ivanko. Je mi čtyřicet tři let. Mám čtrnáctiletého syna. Krátce po jeho porodu, přibližně v rozmezí kolem čtyřech měsíců, jsem začala mít problémy se štítnou žlázou. Nejprve jsem měla autoimunitu, hyperfunkci, strumu na laloku, v levém menší, na pravém větší zvětšení uzlin, která postupně přešla v hypofunkci. Přičemž už před porodem mi bylo zakázáno užívat jód. Snažila jsem se tenkrát srovnávat hladinu hormonů dle předpisu paní lékařky, po uplynutí několika let se mi výsledky nezlepšovaly. Začala jsem k tomuto problému přistupovat přibližně před pěti lety sama a to zvýšením přísunu vitamínů, minerálů, glutationu, vitamínu C, kurkuminu. Moje protilátky se z hladiny, která byla vyšší, než čtyři tisíce jednotek, se dostaly na úroveň tisíc devět set jednotek. Moje struma má však stejnou velikost na krku a autoimunitní proces stále přetrvává. V poslední době se mi také objevuje zánět močových cest s tím, že cítím i citlivost v oblasti ledvin. Strídá se mi toto období s obdobím, kdy se pro změnu objeví herpes genitální a je to vyčerpávající situace. Snažím se vše řešit přírodními preparáty, které jsou dostupné nejen u nás, ale i v zahraničí, ale výsledky jsou pouze jenom na čas pořešené.

Je třeba, abych podotkla, že asi od svých šestnácti let jsem trpěla bulimií, můj vztah k mému otci byl odmítavý. Jako dítě jsem očekávala nějaké uznání, vyjádření, pochvalu a vždy na mě byly kladeny požadavky a poukazováno na okolí, jak jsou jedinci lepší, nežli já. Naopak, když se otci něco nelíbilo, kdy vše řešil násilím, tělesným trestem – omlouvám se, ale v tuto chvíli pláču. Jelikož mám staršího bratra o pět a půl roku, viděla jsem samozřejmě, že i on je trestán a mnohem víc a strašně mě toto ničilo. A vlastně jsem sama dobrovolně začala ničit sama sebe sebedestrukci. Bulimie trvala dlouho, několik let. Dá se říci, že jsem s tím přestala před otěhotněním, když jsem potkala bývalého manžela a poté, co se syn narodil, pokračovala jsem v tom dál. Nakonec naše manželství před dvěma a půl lety skončilo a s bulimií jsem skončila koncem loňského

roku. Mám samozřejmě problémy s trávením. Chodím dost nepravidelně na toaletu i přesto, že jím dostatek vlákniny, trávicí enzymy, přes pět let nejím nic, co obsahuje lepek a snažím se minimalizovat i mléčné výrobky. Mléko nepiju vůbec. Jediná závislost, kterou mám, je káva z automatu. V současné době jsem samoživitelka, podnikám, současná situace je pro mě dosti náročná. Mám sice přítele, se kterým se známe víc než rok a půl, ráda bych změnila naši situaci, abychom tvořili společně zázemí, jelikož bydlím sama se synem a on sám s dcerou, kterou mají se ženou ve střídavé péči. On bohužel po této stránce zájem nemá a mě to vyčerpává. Opět jsem v situace, ve které mi není dobře a se kterou nesouhlasím a stále se mi opakují stejné problémy – záněty močových cest, bolesti podbřišku, ledvin, herpes. Co dělám špatně? Mám se spokojit, že sice partnera mám, ale nemáme vztah, po kterém toužím? Mám si tedy tuto touhu vymazat ze svého myšlení? Děkuji za odpověď, krásný zbytek dne.

Od začátku. Pamatujte si, autoimunitní onemocnění štítné žlázy – co to je auto-? To je útok, boj proti sama sobě. Tam vidíte i v osudu – je nastavena sebekritika, ale obrovská. Ale pozor, ona samozřejmě byla nastavená v osudu. Tam byl otec, který byl obrovsky demoliční, kritizující... Pozor, ale ona si ho vybrala. Rozumíte mi? Vy si ho vyberete. Je to dokonalé pro vás ten osud. Vyberu si otce, který kritizuje, protože je jasné, že v minulosti jsem se kritizovala, takže já teď se dostanu v tom dětství do stejného programu. Dostanu rodiče, který je na mě hodně náročný, neustále mě kritizuje a já podlehnu tomu jeho jako programu a začnu sama sebe vidět jako špatnou. V mnoha směrech. Že nedělám tak, jak po mě chtějí, neučím se, jak po mně chtějí, spousta věcí tam najednou rezonuje. Ano. Nezapomeňte, že když kritizujete druhého člověka, je to stejné, jako když kritizujete sami sebe. Vaše složka hmoty je stoprocentní. A nejste jí. Vy sami sebe považujete za tělo a druhé za něco jiného. Jenže něco jiného je i vaše tělo. To znamená, že kdyby se ta žena vlastně narodila do této rodiny, bylo by jí jedno, jestli jí tatínek kritizuje, ať to udělá nebo neudělá, ani i toho bratra, který tam byl trestaný – tam bych se snažila být v optimismu, že budeme s bráchou na jedné lodi, že se podržíme, než vyrosteme... – ano, to potřebujeme všechno zvládat. Ale jí asi zůstala obrovská sebekritika, takže ta asi způsobila tuto záležitost. Sebekritika uzavírá první čakru také, je to sice na páté čakře, ale začíná vlastně děj na první, kdy považujete své tělo za špatné, nebo za horší, než jsou druhá lidská těla. To jsou souvislosti, které tam jsou s důvodem toho špatného vyprazdňování, a pak také samy výčitky, že já to nedělám, vadí mi, že já to nedělám, takže i dvojka je zatížená – jednička, dvojka a pětka. A to buďte ráda, že tam nejsou k tomu ještě lítosti.

Ale, jestliže ten děj je takový, že ten člověk se nechce sestěhovat, kterého považujete za přítele, byť má tu dcerku, chce být sám, tak buď zůstanu s tím spokojená, že mám alespoň někoho, s kým se stýkám... Bůhví, proč je to dobře. Vždycky se na to máte dívat s tím plusovým. Ano, mám někoho, s kým můžu jít do kina, s kým můžu jít na výlet a možná, že by přišly veliké problémy, kdybyste se sestěhovali. Já bych to neřešila. Anebo, když nejste souhlasná, tak se rozhodněte. Když všechno nebo nic, tak se rozejděte. Jenom se rozhodnout, ale nefňukat. Protože tam vám zřejmě asi vadí, že ten přítel se nechce sestěhovat – takže asi tam zase bude „asi nejsem dost dobrá“ – to je

nekonečný kolotoč. Takže buď mi bude stačit, že alespoň někoho mám na ty výlety, to je přeci super, že jo, proč ne... a zase v optimismu si říkat „aspoň nemusím prát ponožky“ ... musíte si vyhrabat úplně všechno, fakt je všechno dobře. Jakmile ego řekne „hele to je takhle a je to blbě“, tak jste z toho úplně srolovaní. Ale ono se dá říct „jaj, to je dobře, nemusím to, to, to...super“. A jede to a je vám dobře. Všechno si člověk dělá sám sobě. A tyto dopady, to jsou všechno platby. Proč byste se měla kritizovat? Jsem tady teď pro ta děcka, potřebuju je dovychovat, takže budu veselá, optimistická máma, všechno budu narovnávat. Pozor, učíte i ty děti svým chováním. Nezapomeňte na to. Takže, jestliže vám něco dojde a začnete se chovat jinak, pomůže to nejenom vám, ale pomůže to i tomu vašemu okolí. Držím hodně pěsti, protože toto je asi hodně náročný stav. Štítná žláza a ledviny si dokážou s tělem hodně ošklivě pohrát.

Teď tady mám zajímavý dopis.

Paní Adamcová, dobrý deň.

Tento mail si môžete preložiť do češtiny, keď sa vám lepšie číta. ...

No, to jsem neudělala.

... K veci. Počívám vás nejaký ten čas, všetko, čo hovoríte má logiku a dáva zmysel, ale predsa sú dve veci nejasné a preto by som rád dostal vysvetlenie.

Vravíte “zvedavosť je egoizmus”.

a) Takže, keď niekto chce vedieť na akej čakre má zápisy, je zvedavý, teda egoistický a vy mu tam nazeráte a odčítate čas zápisov, ste tiež zvedavá. Tak bacha na to. ...

Smích. Tak, první má odpověď. Já nejsem zvědavá, já jsem jenom požádaná o to, když ten člověk má nějaký zdravotní problém, tak z jakého toho času to vzniklo. Protože když vy si vzpomenete a popřemýšlíte o těch věcech, dá se spoustu věcí doladit a ujasnit si. Ale hlavně si uvědomíte, že tak jak jste tehdy reagovali, že už byste to dneska neudělali a to je to, co pouští tu bolest nebo ten zápis. A samozřejmě neodplyne nikdy úplně všechno, něco si budete muset tedy zaplatit.

Zažila jsem teď poslední dobou spousty lidí, někdo tu i sedí, třeba jsme byli na dovolené, tam jsem na někoho sahala nebo v nedávné minulosti... já když už tam sáhnu, tak ten zápis vidím, že tam je, už ho cítím, bolí mě to, ale vás to třeba ještě nebolí. Ale do deseti minut nebo do hodiny to třeba přijde. A ti lidé pak: „Jaj, to není možné.“ Já říkám: „Podívej, to není moje věc, já jsem to nerozpoutala, já jsem to jenom zahlídla, že už to tam zkrátka je.“ Ano, to tam je, ale předtím jsme si popovídali a řešili jsme něco, protože toho člověka to tíží. Vy totiž, když máte před tou platbou, tak cítíte i v tom těle nebo možná to ještě necítíte, ale někdo už to vnímá – takové prázdno, takové divno, jako kdybyste tam nebyli. Ano, vy tam totiž nejste. To tělo vás vymístí. Tam je dutina. Tam není to vaše božství, protože ta čakra je tam uzavřena.

Takže v tomto případě, je tato odpověď.

Existují zvědavost a zvidavost. Zvidavost je plusová. Když chcete třeba něco vystudovat, tak se zajímáte o obor a samozřejmě hledáte si poznatky k tomu. To je v pořádku. Já mluvím o zvědavosti jiné, která je závadná. „Kdy umřu?“ – když jdete ke kartáři, pak se bojíte, to podněcuje vlastně vzpouru hmotného těla. Vy tam jdete ze zvědavosti, vy nemusíte vědět, co je pravda a co ne a teď jste vlastně vydáni všanc s tou zvědavostí někomu, kdo vám cokoliv řekne, a nevíte, jaký ten člověk tam sedí, co vám řekne. Někteří ti lidé byli ochotní, a pozor, to byla dobrá věc zase pro vás, aby vás vyděsili. Aby vám řekli: „Zemřeš za dva roky.“ A takto vás vyhodí ze dveří a teď co vy s tím. Věřit, nevěřit, co dělat?

Pak je také zvědavost, kdy ego je zvědavé a podvrhne vám zvědavost, abyste se o nějakém člověku něco dozvěděli z nějaké vypočítavosti. To jsou všechno věci, kdy vy to chcete zpracovat za nějakým účelem, aby vám to pomohlo a možná tomu člověku ublížilo. Takže bacha, nezaměňovat.

Pamatujte si, egoismus je pouze podbarven negativními emocemi, tedy nesouhlasnými emocemi, jinak to není egoismus.

A věřte mi, že já nejsem vůbec zvědavá a naprosto je mi jedno, co se ve vás odehrává, je to děj, který musí proběhnout, který musíte zaplatit. A nic neodebírám, takže doufám, že je to vysvětleno.

... b) Ludia, ktorí chodia na dovolenku, chcú vidieť trebárs Benátky, Egypt, Paríž, sú tiež zvedaví, takže egoistický, lebo ich hmota chce vidieť niečo, čo by Boh-duša ani vidieť nemusela. Vy sama ste kedysi hovorili, že ste boli kdesi vo Francúzku a pozerali ste pamiatky mesta, takže ste tiež zvedavá a nemôžete povedať, že vašu hmotu neovláda ešte trochu Satánik. ...

Tak bacha. Já jsem nikdy neměla peníze na cestování a mně vlastně cestování ani nic neříká. Já jsem byla spokojená tam, kde jsem zrovna byla a na co jsem měla. A když jsem se pak dostala poprvé do Paříže, tak to se tam vlastně vdala moje dcera a moc jsem na památky nekoukala, já jsem tam šla třeba tapetovat, abych pomohla tomu mému dítěti, když jí nemůžu pomoci jako babička dennodenně s dětma. Tak jsem to tak dorovnávala tím, že jsem jim byla nějakým způsobem užitečná. Čas od času jsme se umyli, když jsme dopracovali a někam jsme si zajeli, ale to bylo spíš na to, aby se člověk odreagoval. Já v sobě opravdu nemám ani kousek zvědavosti – takové, jaké jsme si dneska řekli, že by byla závadná, protože nemám negativní emoce.

... Z toho vyplývá, že človek 5D nemá nič chcieť vidieť ...

Ne, to vám podsouvá Satánik.

... ale sedieť tam, kde sa narodil? ...

Ne. Zkrátka, vy máte ty vaše posuny, tam, kde máte být, už dávno nastavené v těle. To je nastavené. To, že Iva nikam nechtěla cestovat a nemusela nebo nemohla bylo také

nastavené, ale věděla, že to je v pořádku. Kdybych měla peníze a měla na to, tak bych třeba cestovala, ale víte, já jsem nedostala dřív – teď už je mi to jedno, ale dřív jsem měla takové divné pocity, když jsem balila někam, to jsem dělala moc ráda a také vybalovala. To jsem se potom odnaučila, to jsem si potom zvykla, když jsem cestovala každý týden za vámi a musela jsem si ten kufřík zabalit a zase vybalit, to byl trénink. Dneska už do pěti minut mám vybaleno, dřív to trvalo i několik dní. To všechno máte skutečně nastavené.

... Keby Boh chcel, aby tie miesta a pamiatky videl, tak by sa sám v tej oblasti narodil. Ak tam nežije, nemá tam čo robiť, má byť spokojný doma. To ste porušili aj vy, lebo ste svojou zvedavosťou zašli ďalej, ako sú Teplice. ...

Smích. To je prdel ohromná. A pozor, on se usmívá v dopise. Tady tak trochu spíš jenom provokuje.

Ne, ne, ne, neboj se Satánku, já se nenechám vytočit.

Není to tak, samozřejmě. Vy také, když na něco nemáte peníze, tak nemůžete odejít a když máte peníze, tak můžete a také si můžete zvolit, co chcete vidět a co ne, ale to není zvědavost s negativní útočící emocí. Člověk se nejede podívat někam s tím, že odporově útočí. Egoismus je pouze spojený s hmotným vědomím, které má odporově útočné emoce.

... Druhá vec – strava. Tvrdíte, že človek má jesť živiny, vitamíny a hentaké semiačka atď ., ale zároveň máme byť pokorný a skromný. Raz ste rozprávali príbeh o náušniciach, ako vás pred výkladom lákal Satánik „kup si to“ a vy ste ich odmietli s tým, že vám to netreba a že vás hmota nabádala a vy ste ako duch odolali. Keď prídem do potravín, vidím všeličo voňavé a chutné a dobré a hmota mi vraví „kúp si to“, tak si naložím do košíka. Tak predsa hmota vyhrá nad duchom a to sa nesmie stať. Tak teda žiť zdravo a neskrome, alebo mám zakričať na hmotu „to nepotrebuješ“ a jedz ten chlieb s maslom. Ved’ to predsa zasýti a ostanem skromný. ...

Když na to máš, tak si to kup. Když na to nemáš, tak si to nekupuj. To ti určuje i stav peněženky, a také to, jak se chceš o sebe a do jaké míry se můžeš o sebe starat. Ale také už moc dobře víš, že to zdraví v tom není. Jestliže budeš mít odpory, tzn. útočné emoce na svět – na někoho nebo na situace – tak samozřejmě nemocný budeš, i když se přežereš semínky. Bacha.

... Za tretie. Sex. Duch, duša nepotrebujú sex. Sex potrebuje telo. Teda ak dostanem chuť na sex, tak to chce moja hmota a hmota je Satan. Čiže Satan ma núti a nabáda, aby som mal sex. Dušu by to nenapadlo, duša nemá hormóny . Ak sa poddám chuti na sex a zalsexujem si, Satan vyhrá a budem zasa 3D človek. ...

Smích. Hele, bacha, jo? Já vám teď něco vysvětlím. Uvědomujete si, že hmota si dělá svoje podloží, kterým cestujete dál? To znamená, že vy jste byli vždycky Bůh, vy jste nebyli nikdy hmotou, i když sexujete. Sexuje jenom hmota, aby se prodloužil jenom tok, to znamená – vysvětlovala jsem, že časoprostorová křivka vypadá, jako když pletete takovou tu šňůrku na špulce a vy vidíte jenom tu kuličku, tedy tam, kde teď ta planeta letí. Ale on existuje takový ten vývojový obraz, který se protahuje, a vidíte všechny ty stupně, kde kdo žil, kde odkládal tělo... To všechno je a to se děje v takové spirále a ta cesta je i před námi, ona má vlastně jakoby negativ a pozitiv, tzn. to, co ještě neprošlo a to, co teprve projde. Takže to je nastavené vlastně v ději té planety, jak se bude rotovat, kdy se kdo narodí a co tady udělá a co tady neudělá. A vlastně ta hmota si sama uplétá tady to podloží pro nás jako ducha. Jsme my, jako já je my. To je celistvý duch, to je součet „veškerých duchů“, těch částí toho ducha, kteří jsme tady. To znamená, že ten duch musí v té hmotě povolit sexování. Jenže ve 3D je to trošku jinak, než v 5D samozřejmě. Takže vy budete zatím ještě sexovat, ale nebudete sexovat do takové míry, do jaké jste sexovali teď. Nebojte se, to odpadne postupně a budete to chtít sami, nemusíte se dneska bát, že to ještě nechcete, že se toho radši vzdáte, to už jsem také dostala dopisy, že to tady raději zůstanu, než když nebudu moct mít sex. To tak nebude, to samo odezní v pravý čas a postupně, ne najednou. Protože ta hmota si musí uplétat svou časoprostorovou křivku. A potřebují se narodit bytosti, které tady budou něco vytvářet.

Takže tady je to tak úplně jinak, ale je to takové nápadité, ten dopis.

... Musím odmietat pozemské rozkoše, aby duša vládla telu a nie telo duši? ...

Ne, tady bude spolupráce teď, pozor. To je zase trošku jinak.

... Vy nám vravíte, že milovať sa máme, ale toto si odporuje. ...

Jenže milovat se a sexovat je něco jiného.

... Pri chuti na sex by sme mali to svoje telo, to zvieratko, usmerniť a prikázať mu, aby sa ukludnilo. ...

To není pravda. Já jsem vám řekla už na základních přednáškách, že se máte milovat rozumně, tzn. třeba jednou za týden, to je rozumné, kdy hormony se naplní v těle, zvlášť mladší ročníky, kdy to tělo ještě jede na plný úvazek, pak to postupně začne odpadávat a zbytečně se nevyčerpávat. Ale užít si to. Také se máte milovat s tím člověkem, kterého milujete, to znamená, máte sexovat s tím člověkem, kterého milujete srdcem. Není to jenom „teď potřebuju vyklepat hormony“. Pak z toho nemáte nic.

... Ak mi môžete objasniť jednotlivé body, budem rád. Mne z toho vášho učenia vyšlo, že človek má byť skromný, pokorný, nič nechcieť kúpiť, sedieť doma, nikam necestovať, keď sa dostavia testosterónové chute, rýchlo ich umlčať rečami, alebo to rozchodiť.

Pekný deň, rád vás počúvam, ste veselá urehotaná osoba.

Jo, jo super, tak doufám, že jsem odpoveděla trošku srozumiteľně.

Dobrý deň, Ivanka. Ani neviem ako začať a hlavne byť stručná. Dovolím si a dúfam, že môžem ti v tom liste týkať, veď to vlastne píšem nášmu spoločnému vedomiu. Tvoje informácie ku mne prišli ako z rozprávky a tak bielomágovsky. Posledné Vianoce mi ich prostredníctvom jednej bunky doniesol Ježiško jeden deň pred Štedrým dňom. Od toho dňa som nasávala info a bola konečne spokojná sama so sebou a postupne som zisťovala, že môj život, všetky tie zlé veci a situácie sa predsa deli ako mali a boli dobré. Pri počúvaní prednášok sa mi vybavovali minulé udalosti, lekcie a moje reakcie a dokonca aj moje myšlienky, ktoré som pri tom mala. V mnohých príbehoch som videla samu seba a mne bolo tak blažene. Tvoje informácie boli úplným potvrdením toho, za čo som sa celý život podvedome pokladala. Len v nevedomosti som tak nejak nechápala, prečo sa mi to všetko deje. Vo vedomí som totiž mala, že tento svet je ako keby naruby. Že existuje spôsob, aby konečne bolo iba dobre a ľudia mali pozitívne správanie navzájom voči sebe. Vyrastala som v duchu ateistickom a fascinovali ma informácie o mimozemšťanoch. I keď som Bibliu nikdy nečítala, vedela som, že je to akási kronika ľudstva a všetkých náboženstiev a vyšla z akéhosi spoločného základu. Vedela som, že ľudstvo, ako sa teraz správa k sebe navzájom a k prírode, speje k záhube, ale zároveň, že existuje spôsob, ako z toho „zlého“ sveta von. Moje večné otázky „prečo a ako“ boli prostredníctvom IA informácií skoro všetky zodpovedané. Tri mesiace som intenzívne nasávala informácie a netušila, čo spôsobia. Pocítila som totiž, aká je Satan obrovská energia, ktorá vládne tomuto celému hmotnému svetu a ako dokáže ovládať človeka. Pocítila som to totiž sama na sebe, keď si Satan intenzívne zahrál so mnou v prvom prípade pozitívnu hru a v druhom dosť negatívnu hru. V oboch prípadoch mi ego predhodilo aj minulý život, kým som bola. A ja som mala problém tej negatívnej hre kývnuť, kým som bola. Vlastne som súhlasila, no vyriešiť som to chcela, že zničím samu seba a tak som skončila na psychiatrickom oddelení. Viem, že to tak malo byť a bolo to dobré. Veď všetci sme jediné spoločné ja. A je úplne jedno, kým sme boli v minulých životoch. ...

Ano, prosím, minulé životy vám ukazujú zase lenom hmotné vedomí, pretože sa vám snaží zastríť, že ste vedomím, že ste duchem. A zase vám tam házi lenom tvary a jména, ktorým ste sice boli v té dobe té úlohy, ale vaše skutočná existencia to není.

... Dnes vnímam tieto hry ako úžasné lekcie a nielen pre mňa. Je ešte toľko toho, čo by som tu mohla napísať, no nechcem ťa tým zaťažovať. Snád' sa mi v budúcnosti podarí sa aj osobne stretnúť. Mám predsa ale jednu otázku.

Ako dieťa som zažívala zvláštny stav. Pokusím sa ti ho opísať. Od detstva som rada kreslila. No a pri kreslení ceruzkou, keď som šrafovala určitú plochu, tak ten monotónny zvuk ve mne začal vyvolávať zvláštny stav. Ten zvuk sa totiž začal zosilňovať a ja som vnímala aj ostatné akékoľvek zvuky veľmi intenzívne. Ako keby sa spomaľoval čas a ten zvuk z okolia s ním a zároveň stále viac silnel. Vyvolávalo to vo mne úzkosť a strach. Nevedela som, čo sa to deje. Pokúšala som sa to zahnať všelijakými spôsobmi a po chvíli to prestalo. Tieto stavy zosilneného zvuku sa mi diali skoro až do dospelosti a neskôr som už kreslenie nechala tak. Myslím si, že to robí hmotná zložka Satan, aby som neuletela z tela. A možno je v tom ešte niečo iné. Kludne si môžeš stiahnuť, keď to potrebuješ, vlastne to ani nepotrebujem. Ďakujem veľmi pekne za odpoveď a keby ani neprišla, nevadí. Moc ďakujem, že mi tvoje informácie prišli do života. Teda, mám ich v programe DNA.

Ano, každý z vás máte niečo, čím vás kdysi, väčšinou v detství, niečo strašilo. Já jsem měla něco podobného. Když mi bylo asi jedenáct let, dostala jsem se do takových těch už silných hormonálních věcí, kdy jsem najednou strašně brzy dospěla v těch jedenácti, tak se mi začaly dít stavy, kdy najednou, ať jsem byla na ulici, ve škole, doma, to bylo strašně zvláštní, začalo mi strašně hučet v hlavě a takový monotónní zvuk, bylo to jako „ššš ššš“, jako když se něco točí, a pak jsem skutečně jednou viděla, byli jsme někde na nějakém hradě a bylo tam v podhradí staré mlýnské kolo. Ono je takové hrbolaté, takový ten kámen, na kterém se dříve mlelo obilí v těch středověkých mlýnech, většinou byla i ruční ta mlýnská kola a přede mnou jsem viděla, jak se točí toto kolo a kapalo z něj bláto nebo ... vím, že tam byla voda, nevím, jestli to bylo jako brusný... nevím, něco se brousilo. Pak byl střih, vždycky to pokračovalo a já jsem byla strašně zmrzlá, zablácená a vypadalo to jako krajina ve Skotsku. Takové jenom porostlé travou, taková kulatá vrchovina, obrovský vítr, strniště, všechno se ohýbalo, ta stébla a já jsem byla ve skupině lidí, kteří táhli – my jsme byli vlastně jako dobytek, měli jsme provazy a táhli jsme takové obrovské staré vozy, na kterých byly kameny. A na vrcholku byl větrný mlýn. A přede mnou – já jsem byla jakoby první z těch lidí, co tam táhnul ten vůz a přede mnou byl další vůz a právě z toho obrovského kola jakoby kapalo to bláto. Takže napřed bylo mlýnské kolo a pak tam bylo vlastně to kolo z toho vozu. A přesně to kolo bylo v tom rytmu toho „ššš ššš“, jak se otáčelo. A teď, vezměte si, jdete do ulici – tehdy si pamatuju, maminka mě poslala do města, abych něco koupila a šla jsem kolem UVY – už tam není, zanikla – a teď se mi toto stalo a já si pamatuju – nevím, jaký čas to byl, ale asi ano, protože maminka pak říkala „kde jsi byla takovou dobu?“ – nějakou dobu jsem si musela sednout na ty schůdky té UVY, protože jsem si nebyla jistá, co se mnou je. Jestli jsem se třeba nezbláznila nebo, co se děje.

Naše Péťa měla něco podobného. Ta zase večer, když usínala, tak najednou byl blesk a viděla obrovskou plochu, která se od ní takto paprskovitě rozšiřovala, byla hrozně kluzká a teď se to tělo rozjelo a jelo obrovskou rychlostí po té ploše.

Tyto různé projevy dělá projekce hmotného vědomí, protože ještě chce ve vás vyvolat nějaký odpor, nějaký strach. Nevíte, co to je, neumíte to vyřešit. Takže má to jiný děj,

ale stejný proces. Někdo třeba bude mít, že – do stáří, do důchodu, do hlubokého stáří vás bude týrat ego sněním o tom, že stojíte, jste vyvolaní z matematiky a nevíte vůbec nic. A teď vám jde třeba o to, abyste nepropadli. ...

Takže tam jsou různé varianty, ale tyto, co už jsou tak jakoby nadpozemské, třeba tady ta plocha, nebo tady to šrafování, tak to už je známka vyspělosti duše. Tam už jsou jiné děje, protože vy ve skutečnosti – víte, geometrie je fakt posvátná věc. Ve skutečnosti vypadáte jako geometrický útvar, což vy nevíte, vy se vidíte úplně jinak. Máte na to jiné zrakové orgány a komunikační orgány. Všechny orgány, které se tady týkají smyslů, jako je hmat, čich, sluch, chuť a zrak, těch pět, co jsme dostali těchto darů, tak to je vlastně ke komunikaci s hmotným světem. Ale vy víte, že hmotný svět je iluze. Dneska už to víte. Takže vás to může různě šálit. Někdo vidí tyto geometrické tvary a ty věci, které nejsou jakoby běžné, tak to už je vyšší jakoby složka, takže tam je jasné, že ten člověk si v tom světě jakoby vzpomene, nebo na to přijde, má to v tom DNA.

Dane, ty jsi moje brzda. Já se s vámi loučím, bylo mi s vámi dobře, doufám, že nejste zmrzlí, mějte se hezky, užijte si léto, letos máme opravdu horké léto, nebědujte, že je vedro, užijte si to, až bude zima, bude nám zase zima. Mějte se, ahoj.